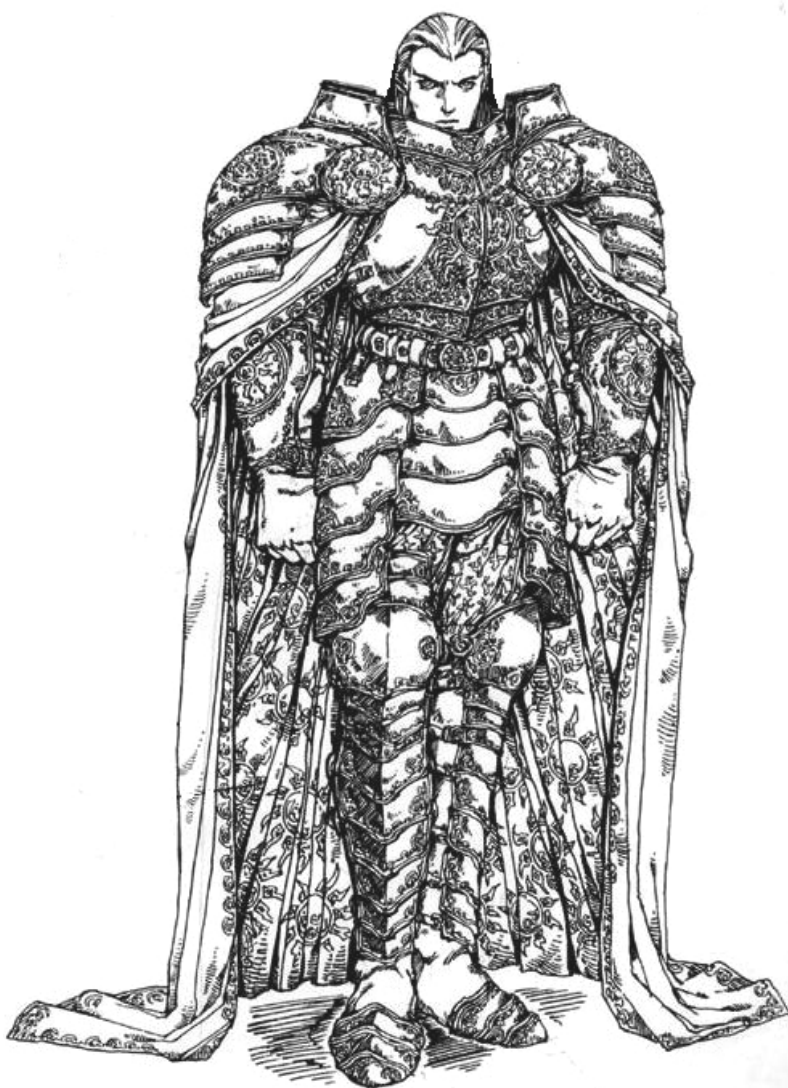

Hajnalcsillag

Novella

*„A legfényesebb csillag mind közül
Soha nem hullik le az égről”*

A delelő nap csaknem felforrósította az erődítmény gránitfalait. A máskor oly zsúfolt és étellel teli várban most alig mozdult egy-egy ór. Aki csak tehette a hatalmas falak hűs árnyékába vonult, a szolgák és cselédek is visszahúzódtak az építmény hűsítő termeibe és folyosóira, hogy inkább ott lássák el feladatukat. A bástyák fölé magasló, az ég felé törő tornyok egyikében egy idősödő, harcsabajszos férfi bámulta a tájat egy kis ablakon keresztül. Hűsítő szellő járta be a szobát, meglengette a függönyöket és a falon lógó térképeket. Háta mögött kopogást hallott, s az ajtó lassan kinyílt.

- Hívattál, Serpilian tábornok.

- Igen Izidor. Kérlek, foglalj helyet.

A férfi leült egy székre a terem közepén álló asztal mellett. Hosszú, dísztelen köpenyt viselt, s ahogy elhelyezkedett szótlánul várakozni kezdett. Az ülőalkalmatosság meg-megreccsent alatta, ahogy hátradőlt. Megpillantott az asztal közepén egy boroskancsót, s néhány poharat. Tétova mozdulattal megemelte, hogy vajon csakugyan van -e benne valami, s jólesően tapasztalta, hogy bizony egyáltalán nem üres. Maga elé vett két poharat s mindkettőt félig töltötte. A harcsabajszos elfordult az ablaktól, s ő is leült vele szemben.

- Közönöm Izidor - fogadta el az egyik poharat - gondoltam, hogy kínállak, de látom megtaláltad. Tekintélyes arcán barátságos mosoly jelent meg.

A bor hűs volt és zamatos, bizonyára nemrég hozathatták fel a pincéből.

- Nos tábornok, miről is lenne szó?

Serpilian arca elkomolyodott, ahogy megfogalmazta magában mondandóját. A korábbi derű eltűnt róla, s hangja is hivatalossá vált. Újabbat kortyolt, majd belefogott:

- Amint talán már értesültél róla, egyik Kutatónknak nyoma veszett az elmúlt héten. Egy mondabeli relikvia után eredt, s már úgy látszott, expedíciója sikerrel jár, amikor is nem adott magáról több hírt. Úgy gondoljuk...

- Értem én miről van itt szó. - szakította félbe Izidor, ám hangsúlyával ügyelt rá, nehogy megsértse a tábornokot. - Az emberünk elveszett, ám mivel egyházunknak igen fontos munkát végzett, nem ártana, ha kicsit utánanéznék a dolognak.

- Tulajdonképpen ez lenne a feladat.

- S ha szabad kérdeznem, mi ügyben ténykedett barátunk?

- Mint említettem, egy felettébb jelentős relikvia után nyomozott. Ám alig szólnak erről a feljegyzések, nem sok támasza és információja lehetett e dolog hollétét illetőleg. Önállóan végzett kutatásokat, de beszámolója alapján annyi bizonyos, hogy egy misztikus írásról van szó, mely talán kapcsolatot teremthet különböző síkok között. Érted már, miért téged kérlek meg erre a feladatra?

- De hiszen ott van Rutger testvér, vagy Arnold testvér, vagy mondjuk...

- Be kell látnod Izidor, hogy te vagy erre a legalkalmasabb. Krad egyháza nagyra értékeli ugyan a tudományt, de fontosabbnak tartja a rend tagjainak életét. Ha ez az egész mesebeli história erről az írományról nem is igaz, akkor is tartozunk bajba jutott testvérünknek annyival, hogy megpróbáljuk megmenteni, hisz ki tudja mi történt vele.

- De hiszen nem is ismerem, még a nevét sem tudom.

- Harlennek hívják. Egy hónapja kelt útra innen, az erigowi erődből, s küldetése folyamán rendszeresen értesítette rendünk befolyásos tagjait az eredményekről. Úgy látszik fáradozása nem volt hiábavaló, ugyanis eljutott egy Galdon nevű kisvárosba, ahol nyoma veszett.

- Hmm. Fogalmam sincs hol található ez a település.

Serpilian felállt az asztal mellől, s a fal melletti irattartókhöz sétált, majd előhúzott az egyik rekeszből egy méretes tekercest. Izidor arrébb tolta a kancsót meg a poharakat, hogy letehessék az asztalra. A tábornok lassan kigöngyölte a papirost, melyen Ynev térképe volt látható.

- Itt ezen a részen van.

- Na nem. Eszem ágában sincs újból belépni az elátkozott vidékre, ez örülség!

- Nem Izidor, fordítva nézed a térképet én erre gondoltam.

- Hmm. Így már mindjárt más. Szóval itt valahol Abaszisz és az Északi Városállamok közt.

- Igen. Nos mivel a távolság igen nagy, természetesen egyházunk nagy hatalmú mágiatudorai képesek számodra kaput nyitni egy viszonylag lakatlan vidékre.

- Ez csak természetes. Nincs kedvem átvágni a Quiron tengeren. Sok ott a kalóz, meg mindenféle furcsa népek. S mikor kéne indulnom?

- A lehetőségekhez képest mihamarabb, még a mai napon. Egy apródot már utasítottam, hogy készítse össze fegyvereidet, páncéld, s adjon megfelelő felszerelést az útra.

- Köszönöm a figyelmességed. Nos, akkor ha nincs más...
- Még valami. Amennyiben ez a dolog, ez a mitikus iromány valóban létezik, kérlek gondoskodj róla, hogy ne kerülhessen illetéktelen kezekbe.
- Magától értetődik. Akkor hát igyunk még egy kicsit ebből a jó kis...

Merengéséből egy hatalmas mennydörgés riasztotta fel. Már reggel óta úton volt, s a monoton menetelés közben eszébe jutottak az elmúlt napok eseményei. Hát hogyne, "kaput nyitni egy viszonylag lakatlan vidékre". Ezúttal kicsit túl óvatosak voltak Krad mágusai. Mindegy, szerencsére élelmet bőven hozott magával. A nehézzértet azonban a klastromban hagyta, nem lett volna alkalmas egy ilyen feladat teljesítéséhez, helyette inkább könnyű sodronyínget és kényelmes utazóruhát öltött. Ha lehetett, igyekezett kerülni a feltűnést. Bár kérdéses, hogy vajon az erdei mókusoknak feltűnt-e a nyakában lógó szimbólum, vagy akár a lova nyergére erősített két lovagi kard, de ez most mellékes volt. Az elmúlt napok szárazsága után most kiadós eső ígérkezett, a nap már lenyugvóban volt, de az alkonyi fény még kivehetően megvilágított a gyülekező viharfellegeket. A hűvös északi szél esőillatot hozott, mellyel Izidor jólesően szívta tele tüdejét. Az ég újból megzendült, s hirtelen valahogy az emlékezetébe kúszott egy dal, amit valahol messze-messze hallott, s néha eszébe jutott:

*Selyembe öltözve állunk lelkünk harcmezején.
Szembe velünk a kedves: véres.
Utolsó csapásra készül, hogy lesújtson szerelmünk pallosa.
Elébe rohan végzetének, de hopp: felpattan...*

A következő versszakra azonban most nem emlékezett. Fényes villám cikázott végig a horizonton, s lassú cseppekben elkezdett hullani az eső. Izidor magára húzta barna köpönyegét, hogy valamelyest védelmezze magát a lezúduló esőcseppek ellen. Viszonylag jól tájékozódott az erdőben, s vagy fél órája rátalált egy kitaposott útra. Egy zezugos kanyar után korhadó, fából ácsolt táblára talált: a lepattogzott festékfoszlányok lassan betűkké álltak össze a szeme előtt. "Galdon". Nagyszerű, már épp ideje volt. Mintha valami jól megtervezett időzítésnek lett volna köszönhető, az eső egyik percről a másikra elkezdett zuhogni, s az ég is lassanként elsötétült. Izidor lehajtotta fejét, eszébe jutott, hogy fel kéne vennie a csuklyát. Sosem árt. Ugyanabban a kényelmes tempóban folytatta útját. Az út szeszélyesen kanyargott tovább, ezután áthaladt egy sziklás szoroson, majd egy hegy lába mentén, ahol egy kisebb fenyőerdőn keresztül vezetett. A fák sűrűjéből kiérve pislákoló fényeket pillantott meg, s hirtelen mintha emlékezetében is fény gyúlt volna, eszébe ötlött a vers következő szakasza:

*Mögénk kerül és tépi selymünk, csak tépi.
Karma nyomán buggyan forrongó vérünk.
Zavartan kérdezzük magunktól: miért?
Hisz a győzelem oly közel volt!*

Megsarkantyúzta lovát, hogy mihamarabb a városba érjen. Az esőfüggöny mögül lassan kibontakoztak az épületek sziluettjei. Azon elmélkedett, hogy miért illetik ezt a települést város néven, jó, ha egy nagobbacska falu színvonalát eléri. Alacsony dísztelen kockaházak, gazdasági épületek közt haladt el. Ahogy jobban beért a "város" belsejébe, már feltűntek neki a nagyobb, többszintes házak is; bizonyára itt laknak a tehetősebb földbirtokosok, míg a falu határán az egyszerűbb gazdálkodók élnek. Az eső továbbra is kitartóan zuhogott. Miközben folyamatosan követte a kikövezett utat, az egyik épület teraszán egy pipázgató alakot pillantott meg a lámpások gyér fényében.

- Üdvözltem!
- Adjisten! Mi járatban?
- Egyszerű utazó vagyok, szállást szeretnék.
- Hát itten csak jó munkásemberek élnek. Kövesse tovább az utat, egészen a főtérig. Egyebet nem tudok mondani.
- Köszönöm a segítségét! Minden jót!

Továbbhaladt az út mentén, s valóban, ahogy a helybéli mondta egy méretes térre érkezett. A vásárokat rendezhetik itt - gondolta. Körbekémlelt, valami fontosabb létesítmény után nézve, s mivel az éjszakai sötétség szinte az egész térre leplet terített nem volt nehéz észrevenni az egyetlen kivilágított helyet, melynek bejárata fölött festett felirat prezentálta az épületet: Fogadó a Törött Szélkakashoz. Ideális hely egy kis információgyűjtésre. Leszállt a lóról, nagyot csobbant a lába az egyik pocsolyában. Hátasát kantárszárra fogta, majd a maradék utat gyalogosan megtéve elsőként az istálló felé vette az irányt. Mivel jelenleg senki sem tartózkodott a közelben úgy döntött kiköti ide a jószágot, ám felszerelését magához vette. Jó pár ló áll még az istállóban, volt köztük egy kifejezetten nagydarab fajta, e mellé állította be sajátját. Megsimogatta az állat nyakát, majd két kardját a köpenye alá rejtette, már amennyire ezeket a dolgokat el lehet rejtteni. Törét a lábára szíjazott tokba illesztette, kését pedig az övébe csúsztatta. Nem árt felkészülni az esetleges barátságatlan fogadtatásra. Majd ismét kilépve a zuhatagba a bejárat felé fordult, s egy óvatos mozdulattal benyitott.

Bent barátságosan lobogtak a fáklyák fényei, s ez valami jóleső meleg hangulattal töltötte meg az egész helységet. A kandallóban kis tűz is ropogott a zivataros időre való tekintettel. Mellette néhány köpönyeg volt felakasztva, a vendégek láthatóan itt szárították cuccaikat. Becsukta maga mögött az ajtót, de egyelőre még nem ült le, hanem óvatosan körbekémlelt. A szeme egyből megakadt egy nagyobb társaságon: fekete ruhás, hosszú hajú, sötét tekintetű harcosok: kalandozók - futott át Izidor agyán - kerülni kéne velük a konfrontációt. Ezt az objektívát szem előtt tartva módszeresen egy távolabbi asztal után nézett. Szemlátomást főképp a helybeliek töltötték meg a fogadót, bár közel sem állítható, hogy a terem tele lett volna, elég szellősen üdögéltek az esti vendégek, ám üres asztal nem nagyon akadt. Végül egy, a sarokban meghúzódó hely mellett döntött, ahol ült már egy alak, de a többi szék üres volt.

- Jó estét! - köszönt barátságosan a félhomályban meghúzódó illetőnek.

- Jó estét Krad nemes lovagja! - hangzott a válasz. Izidort meglepte, hogy így felismerték, majd tekintete a nyakában lógó arany körre tévedt. Ja igen, így nem nehéz kitalálni. Köpönyét egy másik szék támlájára terítette. A szemben ülő alak egy fura hangszert vett elő és csendesen pengetni kezdte. Hirtelen egy szemrevaló felszolgálólány tűnt elő a semmiből.

- Mit adhatok? - kérdezte flegmán, mint akinek fáj, ha meg kell szólítania az embert.

- Egy üveg Yllinori hárslevelűt, ha van.

- Más valamit? - kérdezte a lány, hasonló beleéléssel. Igen, egy kissé több tiszteletet "Krad nemes lovagja" iránt - gondolta Izidor.

- Nem köszönöm, mást nem.

A lány elviharzott, s Izidornak alkalmá nyílt kissé jobban szemügyre venni a néhány asztallal arrébb hangoskodó kalandozókat. Hamarosan rá is jött mi a nagy lármázás oka: épp kártyáztak. Az egyik azonban láthatóan nem volt közjük való: nagy, robosztus és csöndes alak, kinek arcát csuklya takarta. Jobb napokat is látott pasztellszín palástja alatt viszont páncél verte vissza a fáklyák fényeit.

- Kik ezek az arcok? - kérdezte Izidor a szemben ülő férfi felé fordulva. Az még befejezte az utolsó pár akkordot, majd hosszú fekete haját hátrasimítva ennyit mondott:

- Nem ismerem őket. A sötét figurák nemrég érkeztek, a csuklyás alakot viszont már tegnap is itt láttam.

- S te mi járatban vagy itt, ha nem vagyok indiszkrét?

- Ó, csak átutazóban. Teszem, amit tennem kell. Tudod, hogy megy ez.

Izidor bólintott, közben a vörös hajú lány visszaérkezett a rendeléssel és az asztalra tette, de úgy, hogy a kelletnél nagyobbat koppant, majd ismét eltűnt. Kinyitni megerőltető lett volna ugye?

- Várj csak, majd megoldom - szólt a szemben ülő, s egy mozdulattal megragadta az üveg nyakát, majd egy kést varázsolt elő ruhája ujjából, mellyel kiszedte a dugót.

- Lekötelez. - mondta mosolyogva a lovag, majd bemutatkozott: a nevem Izidor de Sedierta.

- Alucard Ront'e Rone, szolgálatára. - válaszolt az idegen, s kupákba töltötte a bort. - Egészségedre!

A borról már szaglásra is meg lehetett állapítani, hogy nem hárslevelű, s az is kétséggé vált, hogy vajon a napsütéses Yllinorból származik -e. Izidor maga elé vette az üveget, de nem talált rajta semmilyen dokumentációt, ami ezt igazolta volna. A halovány fényben arcának tükröképe kissé torzítva verődött vissza az üveg felszínéről. Egy pillanatig nézte saját magát: szikár arc, csapzott hátravetett seszínű haj, mélyen ülő tekintet. Ahogy az üveget forgatta, az csillogott akár egy

kaleidoszkóp, visszaverve s szétszórva a fogadó fényeit. Hallgatta az ismét felhangzó lágy dallamot, s eszébe jutott a dal utolsó versszaka:

*Elbukunk a harcmezőn: két véres test.
Egymásra hajolnak, s kimúlnak.
A végzet sötét varjai már köröznak,
Nem értjük meg; ilyen a szerelem.*

Izidor gyorsan elhessegette magától a borús gondolatokat, s letette az üveget. Miközben a kupából kortyolgatott, akaratlanul is a különös kártyázó társaságot figyelte.

- Na, keverjél hamar Paulus, kíváncsi vagyok, csuklyás barátunknak ismét kedvez -e a szerencse! - kiáltotta vígan egy kerek ábrázatú, enyhén borostás, hosszú befont hajú férfi, kinek ereiben aszisz vér csörgedezett. Az egész társaságon jól meglátszott, hogy már tisztességesen felöntöttek a garatra. A megszólított figura, kinek arca nemesi vonásokat rejtett, szakavatott ügyességgel keverte a lapokat, majd osztott mindenkinek. A csuklyást leszámítva négyen ültek az asztalnál, Izidor azonban észrevett egy ötödik tagot, aki kinézete alapján nagy valószínűség szerint szintén a csapathoz tartozott, de ő egy kissé távolabb húzódott, mivel az egyik helyi kisasszonnyal csevegett. Szeretnél egy kellemes estét mi? - gondolta magában a lovag.

Paulus kezdte a kört:

- Na, mindenki induljon egy rézzel. Te is tedd be Tirnam, látom, hogy svindlizni próbálsz.

A felszólításra a göndör hajú, enyhén pocakos férfi fanyalogva csúsztatott egy pénzdarabot az asztra, majd a többiek követték példáját, s megnézték a kapott lapokat.

- Cserélek négyet - mondta Tirnam, majd szemügyre vette az új kártyákat, s próbált fapofát vágni hozzá.

- Én hármat - szólt Paulus kényelmes mozdulattal az asztal közepén fekvő pakli után nyúlva.

- Én kettőt cserélek - mormogta a mellette ülő férfi. Komor, durva vonásain látszott, hogy valószínűleg barbár felmenőkkel rendelkezhetett. - Ieldan, te nem is cserélsz?

- Ó nem. - vigyorgott Ieldan a hajfonatai mögül. - Sőt emelek öt rézzel.

- Tartom - mondta Paulus.

- Én is - válaszolt a durva alak.

- Na ne szórakozzatok már - húzta el a száját Tirnam. - Én így nem játszom, már így is túl illuminált vagyok ehhez - majd durcásan az asztra dobta a lapokat.

A játékosok maguk elé emelték kártyáikat és sanda tekinteteket eregettek egymás felé.

- Csuklyás, te mit csinálsz? - Kérdezte Ieldan, miközben izgatottan dobolt az ujaival.

- Óóó izéé. Hát aha. Tartom na.

- Ha szabad kérdeznem mégis miből? - vigyorgott Ieldan - figyelmeztetek, hogy már elnyertük az összes pénzedet, így is a Nadriahtól kölcsönkapott összeggel játszol.

Az agresszív kinézetű figura nyomatékosan bólintott.

- Jól van, jól van, akkor mondjuk felteszem a laposüvegemet. Van benne jó pálinka.

- Megfelel. Senki többet uraim? Akkor hát mutassátok a lapjaitokat. Kezdjél, Paulus.

- Két lovag és két tűzvarázsló. - fedte fel Paulus a lapjait.

- Nem rossz - vigyorgott Nadriah - de sajnos nekem három ősmágusom és két boszim van. Csuklyás, neked?

A csuklyás alak, ha tehette még inkább elbújt a kámzsája mögött, s tétovázott egy darabig. Majd két lapot dobott az asztra.

- Óóó, hát két goblinom van. Az jó ugye?

A társaság többi tagja próbálta magába fojtani a feltörő röhögést, amikor Ieldan egy hirtelen mozdulattal négy lapot csapott az asztra.

- Háááááá! Négy sötét elf! Megint nyertem!

Paulus finoman ívelt vonásai megrándultak, Nadriah pedig dühösen gyűrögette maradék lapjait. Tirnam örült, hogy kihagyta a kört, s egy jót kortyolt a söréből.

- Csalás! - mordult fel a csuklyás. - Én így nem játszom tovább.

- Most mi van? Rossz volt a lapjárásod, azért még nem kell ennyire berágnod.

- Hamiskártyás vagy! Kérem a kardom, megyek.

- Tudatnom kell veled tisztelt csuklyásom, hogy a kardodat is elnyertük már tőled, és még tartozol egy üveg pálinkával is - ütötte tovább a vasat Ieldan.

Izidor érdeklődését felkeltette az előbbi kis jelenet. Tanácstalanul tekintett asztaltársára, aki szintén az eseményeket figyelte. A csuklyás mindez alatt egyre inkább kezdte elveszíteni a türelmét.

- Csalók vagytok mindannyian! - kiáltotta, nagyot ütött az asztal lapjára, majd felállt. A lapok szanaszét szálltak a mozdulattól.

- Á szóval keresed a bajt mi? - állt fel Ieldan is. Csaknem két fejjel volt alacsonyabb a megtermett csuklyásnál, de rekedtes morgó hangjával még így is kellőképpen fenyegető tudott lenni. - Davys, gyere csak ide!

- Mi a probléma? - sietett oda társuk, aki ez idáig a lánnyal volt elfoglalva. Fekete szemei fölött komoran ráncolta ívelt szemöldökét, ajkai vékony vonallá húzódtak, hosszú sötét köpönyege árnyékként suhogott utána.

- Csuklyásunk nem akar a játék szabályai szerint fizetni.

- Még te beszélsz itt szabályokról? - méltatlankodott a csuklyás.

Izidor nem tudta mitévő legyen. Hirtelen arra gondolt, talán mégis közbe kéne lépnie. Nem akarta, hogy csetepaté, vagy esetleg vérontás kerekedjen a fogadóban. Asztaltársa azonban komoly tekintettel nézett rá, tudatva, hogy nem tartja bölcs döntésnek a beleavatkozást.

- Fogadj meg egy tanácsot barátom - tápáskodott fel Nadriah az asztaltól, miközben sötét vértjén meg-megcsörrentek a láncok, koponyák és egyéb harci csecsebecsék - menj ki azon az ajtón és ne fokozd tovább a hangulatot.

- Tudod te kivel beszélsz? - hördült fel a csuklyás - Én a gyíkos lovag vagyok. Nevemet rettegi mind aki gonosz szívű, hőstetteimet bárdok éneklék Ynev szerte, kardom megvédelmezi az ártatlanokat és bosszúval sújt le a bűnösökre...

- Na elég legyen a szövegből - mondta Davys és hátrarántotta a robosztus alak csuklyáját. A látványtól, ami fogadta őket, egy pillanatra mindannyian mozdulatlaná váltak. Izidor szeme elkerekedett a meglepetéstől, a fogadóban megdermedt a hangulat, az izogató parasztok kezében félúton megállt a söröskorsó.

- A бүdös orkját neki! - kiáltotta végül Nadriah. Paulus kezében hirtelen két elegáns tőr villant, Tirnam fenyegetően emelte kezét a magasba, ujjával az orkra mutatva.

Izidor nem akarta megvárni, amíg elszabadulnak az indulatok, és egy hirtelen elhatározástól vezérelve a társaság mellett termett, az alacsony aszisz vállára tette a kezét és megpróbálta elkapni a tekintetét, majd mélyen a szemébe nézett.

- Mondd meg a társaidnak, hogy tegyék el a fegyvereiket, semmi szükség vérontásra.

- Ki vagy te és egyáltalán mi közöd az egészhez?

- Mennyivel tartozik neked ez az ork...vagyis gyíkos lovag?

- Immár öt arannyal.

- Rendben. Kész vagyok megadni az öt aranyat.

- Jó, végül is lehet róla szó.

- Hé! - dörrent fel hirtelen Paulus - ne hallgass rá Ieldan, trükközik a srác.

Ieldan egyszerre feleszmélt, hogy az idegen az orkot szeretné kimenteni és egy hirtelen mozdulattal fellökte Izidort.

- Pártját fogod ennek az „óknak”? Na tessék!

Az „ók” úgy gondolta meglepi a társaságot, s teljes erejéből felborította az egész asztalt, majd átszökkent rajta és felkapta pallosát. A kártyák, az üvegek és a poharak, az üres tányérokkal együtt szanaszét repültek. A meghökkent kalandozók hátraugrottak. Izidor agyában hirtelen egy hang szólalt meg: "Ne törődjetez azzal, ami most következik. Fussatok!" Tekintetét a még mindig csendesen ülő Alucardra villantotta, aki továbbra is nyugodtan ült a félhomályban, kezében a hangszerrel. A következő pillanatban a terem elsötétült, csak a kandallóban égő tűz világította be a helységet. Hirtelen villanás következett, majd a lángok közül egy lény látszott kiemelkedni: csaknem két és fél méter magas lehetett, lángnyelvek által körülölelt testét vörössárga fényes pikkelyek borították.

- Mi a jó...? - nyögte ki Ieldan és a fegyvere után kapott. Társai hasonlóképpen cselekedtek.

- Fuss! Kifelé! - ordított Izidor ijedtséget színlelve a meglepődött orkra. - Gyerünk már! Ez egy Morquor! Tényleg itt akarsz meghalni?

A fogadó vendégei felhördültek ezeket a szavakat hallva, több helyről ijedt kiáltások hallatszottak. Több sem kellett az orknak: ugyan fogalma sem volt arról, hogy vajon miféle szerzet az a Morquor, de

mivel alapvetően tartott mindenféle mágikus megjelenési formától, a meglepetés perceit kihasználva tovább iramodott, s szabályosan kiszakította a bejárati ajtót. Izidor félregurult a földön, majd felpattant és utána eredt. Pillanatra visszatekintett a helyre, ahol az imént ültek, de sötét volt, s nem tudta Alucard ott van -e még egyáltalán, így hát villámgyorsan kiviharzott az ajtón. Csöppet sem lepte meg, hogy az eső még azóta is rendületlenül zuhog. Az istálló felé rohant, ahol az ork épp felpattant arra a nagy termetű lóra, amit Izidor kezdetben látott. A fogadóból rémült kiáltozás, ordítózás, csörömpölés hallatszott. Izidor pillanatok alatt eloldotta lovát, majd felpattant a meglepett jószággra.

- És most hová, gyíkos lovag úr? - kiáltotta cinikusan, megpróbálva túlharsogni a fogadóból kiáramló csetepaté zajait.

- Erdőbe! - hangzott a rövid és meglehetősen tömör válasz.

Kirobogtak az istállóból, vágta közben még hallották Ieldan karakteres ordítását. A köpenyemet ott felejtettem. - gondolta Izidor - na mindegy.

Az eső végre valahára elállt. Most már csak a sárral és a dagonyával kellett megküzdeniük, ami igencsak megnehezítette a haladást. Ahogy kiértek a "város"ból hátranéztek, hogy nem eredtek -e utánuk a kalandozók, de úgy látszik a Morquor lefoglalta őket. Izidor csak most kezdett el töprengeni a dolgon: ez az Alucard tudhat valamit. A titkos küldetésnek lóttek, holnapra mindenki tudni fogja kicsoda, sőt nem is lenne ajánlatos a település környékére menni. Miért nem kérdezősködött idejében? Megint nem gondolkozott előre, hagyta, hogy pillanatnyi indulatai erőt vegyenek rajta. Ezt elrontottam. Az ork ment elől: letért az útról, majd a bozótton átvágva egy kis tisztásra érkeztek. Izidor ráhagyta, hogy merre mennek, elvégre ő nem lát a sötétben, ellentétben az orkokkal.

- Most már biztonságban vagyunk. Megkerültük a hegy lábát, innen nem vehetnek észre. - konstatálta az ork.

- Nagyszerű. - mondta Izidor morcosan és leszállt a lóról. - Legalább tüzet tudnánk gyújtani.

- Gorbag okos. Jártam már sok erdőben. A nagyobb fák alatt jó eséllyel találunk száraz gallyat.

- Gorbag mi? Örülök a találkozásnak. - válaszolt rezignáltan Izidor. - Mégis ki vagy te?

- Én vagyok a gyíkos lovag. Nevemet rettegi mind, aki gonosz szívű, hőstetteimet bárdok éneklék Ynev szerte, kardom megvédelmezi az ártatlanokat, és bosszúval sújt le a bűnösökre, kalandjaimról legendákat zengenek...

- De hiszen egy ork vagy! - fakadt ki Izidor. - Mondd te tényleg komolyan gondolod ezt?

- Ne ítéld elsősre! A látszat csal. Valaha én is ember voltam ám egy gonosz mágia átváltoztatott.

- És akkor is Gorbagnak hívtak? Ez nekem sántít. Okosabban tettem volna, ha nem avatkozom bele a dolgotokba.

- Megmentettél. - mondta komoly hangsúllyal az ork. - Kevés esélyem lett volna öt ellen.

- Dehogyan mentettelek meg. Az arány legfeljebb öt-kettőre változott volna. Alucard húzott ki minket a csávából.

- Alu...ki?

- Mindegy, úgysem értenéd.

Izidor nem szólt többet. Magában még mindig azon morfondírozott, hogy elrontotta a küldetést. Hogy lehetett ilyen ostoba? Legszívesebben tört-zúzott volna mérgében. Zsákját a földre dobta majd ráült, és a tenyerébe hajtotta fejét, eltelt pár perc, amíg viszonylag megnyugodott. Közben Gorbag eltűnt, majd újra előkerült hóna alatt egy rakás viszonylag száraz fával. Kezével egy alacsony, széles gödröt rögtönzött a földben, majd gallyakból és ágakból tábortüzet kezdett rakni. Amíg a fadarabok megfelelő elhelyezésével bajlódott, Izidor végre megszólalt.

- Honnan jött ez a gyíkos história? Ismerem azt a legendát. A baj csak az, hogy csaknem kétszáz éves.

Gorbag hallgatagon zörgött az ágakkal. Izidor folytatta:

- Még verset is olvastam róla a könyvtárban. Hogy is volt?

*"Dicső tettet regélek most
Bátor szívű hősi harcost
Népünknek hű megmentőjét
Gyíkos lovag történetét"*

- Tudom fejből az egészet. Mondjam tovább? Nálunk Erigowban a gyerekek szeretik ezt a történetet.

- És ha kétszáz éves akkor mi van? - morgott Gorbag - A lovagrend ma is létezhet.

- Persze. És te vagy az utolsó tagja.

Ismét csönd következett. Gorbag kovakövet bányászott elő zsákjának valamelyik zugából és elkezdett szikrát csiholni. Egy darabig elszórakozott ezzel mire végre lángra kapott pár száraz falevél és ágacska. Türelmesen fújogatta, mire végre fellobbant a tűz. Izidor előszedett a zsákjából egy vékony pokrócot és leterítette földre. Az ork egy nagyobb követ görgetett a tűz mellé, hogy azon foglaljon majd helyet.

- Hé! Húzd meg, jót fog tenni - nyújtott egy lapos üveget Izidor felé, aki beleszagolt, majd meghúzta.

- Kösz. - mondta, miközben a pálinka majdnem leégette a nyelőcsövét. Nehezen jutott szóhoz.

- Jóféle hazai pálesz! - vigyorgott Gorbag.

- Látod, ezzel is csak elárulod magad. Te egy ork vagy. Nincs ennek köze semmilyen mágiához. Ennek születéssel és kész.

Egy darabig hallgattak, csak a tűz ropogott. Gorbag rádobott még pár ágat, majd megszólalt:

- És ha orknak születtem, attól még lehetek lovag nem? - majd kissé elbizonytalanodott, de tovább folytatta. - Miért csak az embereknek adatik meg, hogy hősi dolgokat vigyenek véghez, vagy hogy nemes küzdelmekben álljanak helyt? Ha én is sok hőstettet cselekszem, és segítem az ártatlanokat, akkor engem is kedvelni fognak. Sőt talán még történeteket is írnak rólam.

Izidort meglepte az ork intelligenciája. Eddig úgy ismerte őket, mint fafejű, vagy brutális lényeket, legalábbis ha a vadon élőkre gondolt.

- Teee...udvari ork vagy ugye?

- Nem. Én lovag vagyok. Vagyishogy, szóval igen. Olvastam ám könyveket is. Legalább ötöt. - erre büszkén kihúzta a mellét, majd folytatta - sokat agyaskodtam ifjonti koromban. Nagyon sok mindenről. És rájöttem, hogy én nem akarok zsoldos lenni, vagy szolgál. Olyan akarok lenni, mint a lovagok a könyvekben.

- A lovagok nem olyanok, mint a könyvekben - rázta a fejét Izidor - sosem tökéletesek, sőt néha nagyon is emberiek és gyarlók, vagy éppen ostobák.

- Nekem is azt mondták, hogy ostoba vagyok, de én nem akartam az maradni. Így hát egy reggel beszköttem a fegyverterembe, szereztem páncélt és fegyvert, és elmentem.

- Na és a gyíkos sztori?

- Hát az már másik történet. - Gorbag leoldotta rózsaszínbe hajló, szakadt köpönyegét, majd megmutatta Izidornak. Egy ügyetlenül ráhímtott gyík volt a hátán. - Én varrtam!

- Ügyes... - mondta némi tétovázás után Izidor, mert nem akarta megsérteni Gorbagot.

- Szóval kalandozni kezdtem, és így vetődtem egy faluba néhány társammal, ahol meggyaktunk egy nekromantát. És itt volt egy torony, ami a gyíkos lovagoké volt. Tényleg, meséljek a kalandjaimról? Voltam ám hajón is, meg viadalon, meg...

- Hidd el, ha a körülmények kedvezőbbek lennének, szívesen hallgatnám az anekdotáidat, de most sajnos túl sok a gondom. Inkább enni kéne valamit.

Gorbag az "enni" szó hallatára meglepő gyorsasággal termelt a zsákja mellett, és elkezdett kifele pakolni belőle. Izidor hátradőlt a durva pokrócon és hanyatt feküdt. Feltekintett az égre: az esőfelhők nagyrészt eltűntek, s tisztán látszottak a fényes csillagok. Elgondolkozott mikor is nézte utoljára így őket. Hosszú évekkal ezelőtt. Körbeforgatta fejét, hátha megpillant egy hullócsillagot is, de nem volt szerencséje. Ekkor tudatosult benne, hogy ruhái rendszeren átáztak, ezért inkább közelebb húzódott a tűzhöz. Meglepve látta, hogy Gorbag egy jókora szalonnát, pár rúd kolbászt, egy cipót és néhány zöldséget varázsolt elő a cókókjából.

- Tessék lovag, egyél. Még nem is tudom hogy hívnak.

- Izidor. - hangzott a halk válasz.

- Izidor, beszélj nekem a lovagokról. - mondta az ork miközben egy paradicsomot igyekezett a szájába tömni.

- Ó nagyon sok féle lovag létezik. - mondta lassan Izidor - Szinte minden istenségnek vannak saját lovagjai a pyarroni istencsaládból. Vannak, akik nemes szívűek és bátrak és vannak akik álnokok és számítók, vannak akik tisztelik az életet és vannak akik szemrebbenés nélkül gyilkolnak.

- És te milyen lovag vagy? - kérdezte Gorbag, de nem kapott választ.

Izidor késével megfelezte a cipót, majd egy kolbással kiegészítve belekezdett a kései vacsorába. Egész jó íze volt, s akadt húsító víz is a kulacsban.

- És Izidor te mi járatban vagy?

- A feljebbvalóm bízott meg, de most már nem sok esélyem van, hogy sikerrel járok. Egy rendtársamat kell megmentenem, de azt sem tudom, kicsoda egyáltalán. Meg van valami misztikus könyv is, amit meg kéne szereznem.

- Hömmm. Misztikus izé. Hát a falusiak beszéltek ilyenekről.

- Miről van szó? - kapta fel a fejét Izidor

- Á, valami elátkozott vár meg hasonló marhaságok. Babonás népek ezek, bolondságokat beszélnek.

- Talán nem. A néphiedelemnek sokszor van alapja.

- Itt fönn a hegyen van valami vár, amin állítólag átok ül. Engem igazából nem érdekel. Csak jól akartam érezni magam, akartam egy kicsit szórakozni, kártyázni, de hát ez lett a vége.

- Ha ez igaz, akkor mihamarabb fel kell mennünk oda.

- Állj, állj lovag. Komolyan mondod, hogy éjszaka akarod megmászni ezt a hegyet? Okosabb ha hajnalban indulunk.

- Mit mondtál? Indulunk?

- Hát persze. Az adósod vagyok és segítek neked. És meg kell mentenünk a társadat is. És hát ugye ha az emberek megtudják, hogy ki vagyok valójában, nem állnak velem szóba, de te igen és ezt Gorbag nem felejt.

- Köszönöm a segítséged, de boldogulok magam is. - próbálta Izidor háritani a lehetőséget.

- De akkor egy igazi lovaggal kalandozhatnék! És tanulhatnék tőled, hogy én is igazi lovag lehessenek. - mondta Gorbag lelkesen.

- Akkor attól félek rosszul választottál. De, ám legyen. Holnap hajnalban indulunk. Elfogyasztották a maradék ennivalót, s raktak még egy kicsit a tűzre. Izidor ruhái egész tűrhetően megszáradtak. Hogy bírja ez az ork abban a vértben? - gondolta. Gorbag még egyszer megkínálta a pálinkával, s Izidor ezúttal sem utasított vissza.

- Ja lovag még valami. Hogy kell játszani a kártyát? - tette fel Gorbag a kérdést mikor az utolsó falat szalonna is eltűnt a szájában.

- Ugye nem azt akarod mondani, hogy leültél azokkal a sötét arcokkal játszani anélkül, hogy ismerted volna a szabályokat?

- Hááát ismerem valamennyire, de hát... - próbált mentegetőzni a méretes ork nem túl eredményesen.

- Na figyelj: minden lapnak különböző értéke van. A legerősebb a sötét elf. Ez alatt van az ősmágus, majd a boszorkány, azután a nekromanta, majd a tűzvarázsló és így tovább. Nos ki kell ábrándítanom téged, mert a goblin a legalacsonyabb helyen van. Szóval a lényeg az hogy...
S így beszélgettek mialatt leégett a tábortűz, s végül csak a parázs pislogott álmosan a csillagos éjszakában.

Izidor nem emlékezett, melyikük aludt el előbb. Mikor felébredt Gorbag már fenn volt és a lovak szerszámaikat igazgatta. Tiszta, friss volt a hajnal, olyan, mint a lovagi terem díszes képein. Az égen kirajzolódtak a felhők, ahogy a táj lassan kibontakozott a sötétségből. A hold még halványan látszott, de a keleten derengő fényesség már előre jelezte a napfelkeltét. Feltápáskodott a pokrócról majd körülnézett: a tisztást finom pára lengte be kicsivel a talaj fölött.

- Indulhatunk lovag? - kérdezte az ork, aki nagyjából már összepakolta a cuccait.

Izidor feltekintett a hegy tetejére.

- Nem látok mást csak fákat. Van egyáltalán odafenn valami, vagy tényleg csak a parasztnép mendemondája az egész?

- Van hát - rendezte le a dolgot Gorbag - azonban a lovakat itt kell hagynunk, nem vennénk hasznukat az úton.

Izidor feltekintett a fákkal borított hegyre, erőltette a szemét, hátha valami ösvény nyomára akad, de a dolog reménytelennek ígérkezett. Lovaiikat végül is egy fához kötötték, s nekilódultak a kiadósnak ígérkező hegymászásnak. Útjuk szűk csapásokon, köves lejtőkön haladt a meredek hegyoldalon, a fák törzsébe és kiálló gyökereibe kapaszkodva küzdötték magukat egyre feljebb és feljebb, míg csak az emelkedők egyre szelídebbé nem váltak, ahogy lassan a tetőre értek.

Odafenn a táj egész barátságosnak tűnt a fák széles lombjukkal oltalmazón takarták be a hegytetőt, legtöbbjük akár száz esztendő is lehetett, görbe vastag ágaikkal törtek egyre feljebb az ég felé.

- Én nem látok itt semmiféle építményt. Szerintem átvágtak téged Gorbag.

- Ugyan, szerintem haladjunk tovább a szirtek felé...

Alig hogy az utolsó szó elhagyta az ork száját, a semmiből hirtelen a visító szőrös lény vetette rá magát s a hátára kapaszkodva harapdálni kezdte. Gorbag magatehetetlenül bömbölt, ahogy megpróbálta hátrafelé kapkodva leszedni magáról támadóját. Izidor kezében pillanatok alatt ott termett a tör a lábszárára szíjazott tokból.

- Ne ugrálj, így nem tudom levágni! - kiáltott Gorbagra, aki pörögve csapódott egyik fától a másikig. Mikor látta, hogy úgy sem fogja meggyőzni, hogy jobban tenné, ha nyugton maradna, egy hirtelen mozdulattal társa mögött termett és egy gyors vágással elkaszálta a lényt, mely a földre hullott. Gorbag még mindig ijedten hadonászva hátrált, amikor megpillantotta mi is támadta meg valójában. Bambán nézett a földön elterülő állatra, majd Izidorra.

- Egy vadmókus - konstatalta velősen a dolgot Izidor. - olvastam róluk a Codex Bestiariumban.

- Hú, de megijedtem. Azt hittem már egy kislány, vagy még rosszabb. Egy lovagnak sosem szabadna megijednie. Te, ez még él.

Jobb kezével felemelte a kábult állatot és alaposabban szemügyre vette. A lény akkora lehetett, mint egy kisebb kutya, de valóban határozottan mókusnak tűnt, leszámítva a szájából kilógó hegyes tépőfogakat.

- Sosem láttam még ehhez fogható fajzatot.

- Nem is túl gyakori Ynev szerre. A feltűnését rossz ómenként értelmezi a közhiedelem.

- Mindenesetre ezt elteszem, még jól jöhet... - mondta Gorbag és a mókust a zsákjába gyömösölte. Izidor meg akarta kérdezni, hogy mégis miért van erre szükség, de jobbnak látta nem vitába bocsátkozni. Így hát megindultak arrafelé, amerre a növényzet ritkábbnak mutatkozott. A lény elkezdett fészkelődni a zsákban, erre Gorbag hozzácsapta egy fához, mire meglepő módon nyugton maradt. Kis idő múlva egy szakadékhoz érkeztek. Az alattuk elterülő erdős, dombos táj megkapó látványt nyújtott, amint a felkelő nap narancssárgába és a pasztell különböző árnyalataiba öltöztette a fodrozódó felhőket. Izidor megállt és tünődve szemlélte a kilátást. Egy pillanatra megszűnt körülötte a világ, ahogy gondolatai elkalandoztak a felkelő nap láttán. Eszébe jutott, hogy egyszer épp lenyugodni látta, amikor megkérdezte tőle... - ám a gondolatfolyam hirtelen megszakadt amint durva ork kezek kezdtek rángatni a vállát.

- Odanézz Izidor, ott van - kiáltott Gorbag és egy tőlük magasabban fekvő bércre mutatott. S valóban, a szirten a növényzet és a fák sűrűjéből ódon kőépítmény alakja bontakozott ki.

Izidor megrázta a fejét, majd magára hagyta a napot és az emlékeket. Felkaptattak egy sziklás emelkedőn, ahogy közelebb értek a romhoz, alaposabban szemügyre vehették azt. A falakat valószínűleg sok-sok emberöltővel ezelőtt emelhatték, a kövek málladoztak, és sűrűn benőtte őket a moha és a zuzmó. A borostyán is csaknem teljesen befutotta az ősi falakat, a növényzet pedig oly áthatolhatatlanul nőtt a falak körül, hogy az ágas-bogas bokroktól szinte lehetetlennek tűnt megközelíteni a helyet. Bejáratot nem találtak és megkerülni sem lehetett az építményt, hacsak nem akartak több órán át tartó bozótirtásba kezdeni.

- Reménytelen - könyvelte el Izidor a helyzetet. - Hacsak át nem mászunk a falakon, sok esélyünk nincsen, hogy bejussunk

- olvastam egy könyvben, hogy a régi váraknak mindig volt földalatti kijárata, hogy az emberek el tudjanak menekülni, ha nagy a túlerő.

Ez az ork tényleg tud valamit - gondolta meglepetten Izidor.

Gorbag körbenézett, de a növénytakarótól nem sok minden látott, hirtelen azonban egy omladozó kőkúton akadt meg a szeme.

- Talán az lesz az. Valószínűleg egy hegyi forrás kihasználására ásták, de lehet, hogy más funkciót is ellátott. - mondta az ork, miközben utat tört magának a bozótban, s a kút alját kémlelte.

Izidor eltöprengett Gorbag tudományos stílusán; bizonyára ezt is olvasta valahol.

A lovag átvágta magát néhány tövises bokron, majd maga is letekintett a kút fenekére. Mivel azonban a fény igen alacsony szögben érkezett, csak tátongó sötétséget látott az alján, akárhogy is erőltette a szemét.

- Nem tartom jó ötletnek Gorbag. Nemrég hallottam egy balladát egy kútba fojtott lányról, aki visszajárt kísértetni és...

- Egy kötéllel leereszkedünk és kész - folytatta az ork teljesen belendülve saját ötletétől. Izidor elhúzta a száját, de nem volt jobb ötlete. Szerencsére a felszerelése közt akadt egy hosszú kötél.

- Én sajnos túl súlyos vagyok, de téged pont le tudnák eresztetni.

Na már csak ez hiányzott - gondolta Izidor. Megpróbálta erővel venni szorongásán, ahogy derekára kötötte a kötél egyik végét.

- Látsz valamit az alján, gyík lovak?

- Nem, úgy nézem nincs benne víz. Ne félj, ha valami baj van, azonnal felhúzlak.

Izidor elmormolt Kradhoz egy rövid fohászt, hogy valóban ne legyen semmi baj, majd átlépett a kút karimáján, az egyik kezével a kötélbe kapaszkodott, másikkal a fáklyát fogta, s Gorbag elkezdte lefelé eresztetni. Ahogy egyre lejjebb haladt a kút feneké felé, annál inkább kezdett egy nyomasztó érzés úrrá lenni rajta. Megpróbálta elterelni ezen irányú gondolatait, de olyan érzése volt, mintha egy évezredek szörny bendőjébe ereszkedne le éppen. Átfutott az agyán, hogy valójában milyen kevés esélye van annak, hogy megtalálja rendtársát, akit keres, és hogy egyáltalán jó helyen jár -e. Végül földet ért, a talaj száraz volt, hosszú évek óta nem lehetett itt víz. Vagy éppen soha nem is volt - villant eszébe amint meglátta a kút fenekéről nyíló szűk járatot.

- Lejöhetsz Gorbag, tiszta a levegő - nyugtázta a helyzetet, ám eszébe jutott, hogy a levegő egyáltalán nem nevezhető tisztának. Dohos moha és föld szaga elegyedett áporodott pincebúzzal vegyülve. Az ork egy kiálló kőhöz kötötte a kötél másik végét, majd elkezdett lefelé ereszkedve haladni. Pár méterrel azonban leérkezése előtt a kő, melyhez a kötelet rögzítette kimozdult a helyéről, s a hurok lecsúszott róla, Gorbag pedig nagy puffanással ért földet.

- Gratulálok, most aztán, hogy fogunk felmenni? - kiáltott rá Izidor. A hangja tompán kongott a járatban. Az ork elnézést kérően vigyorgott egyet.

- Jól van akkor most te mész előre. Legalább látsz is valamit. - jelentette ki Izidor.

Biztonság kedvéért Gorbag is meggyújtott egy fáklyát, s elkezdett előre araszolni.

- Ha elvégeztem volna a papi szemináriumot, most varázsolhatnék fényt - mondta a lovak mintegy saját magának

- Miért nem végezted el mégis?

- Az az én bajom - s ezzel lezárták tekintette a témát.

Ahogy előre haladtak a járat egyre szélesebbé vált, egy idő után ketten is kényelmesen haladhattak egymás mellett. Az út néhány helyen elkanyarodott, majd egy oszlopokkal megtámasztott terembe érkeztek, ám a fáklyák fénye nem volt elég, hogy eljusson a falakig.

- Látsz valamit Gorbag? - suttogta Izidor. Kardját még induláskor kezébe vette, biztos ami biztos alapon.

- Igen. Egy nagy terem. Eldobált kacatok. Holttestek.

Izidornak a torkába ugrott a szíve az utolsó szó hallatán.

- Miféle holttestek?

- Hogy is mondjam. Olyan oszlasban lévők, de már mintha már jó ideje itt lennének. Olyan, furák...

- Tudtam. Ettől féltam. Tudhattam volna. Csak ezt ne.

- Miről beszélsz?

- Sürgősen kifelé innen. Egy percet sem akarok itt tovább maradni. Keress kijáratot.

Gorbag elindult előre, majd ahogy a terem közepére ért körbekémlelt. Ekkor akadt meg a szeme azon a valamin.

- Izidor, mögötted! - ordította el magát

A lovak reflexből megpördül és hátracsapott a kardjával. Pont kettévágta a felé közeledő testet. A földre hulló kreatúra vonalai kirajzolódtak a fáklyafényben. Körülöttük hörgő, kaparászó recsegő hangok hallatszottak, mintha valaki évszázadokig tartó mozdulatlan állapotból ébredne.

- Hányan vannak? - kérdezte Izidor dermedten.

- Kettő, három, öt. Nem. Tíz. Tizenöt. - suttogta rekedten az ork. - Jönnek. - tette hozzá egy pillanattal később.

- Fuss! Fuss már! Rohanj!

Gorbagnak sem kellett több, előre rombolt, Izidor pedig szorosán a nyomába maradt. A járat folytatódott a terem másik oldalán. Izidor gyorsan elmondott még egy imát, miközben próbált lépést tartani az orkkal. Nem akart hátranézni. Hirtelen egy elágazáshoz érkeztek.

- Most merre? - zihált Gorbag.

- Nem válunk szét, ha arra gondolsz. Balra! Siess!

Eliramodtak a megjelölt irányba. Az út hirtelen emelkedni kezdett, majd egy csapóajtó féleségben ért véget. Izidor nekifeszült, hogy kinyissa, de erőlködése nem járt túl sok eredménnyel. Gorbag félrelökte és nekirohant a fedélnek, mely hangos reccsenéssel adta meg magát. Friss levegő és reggeli fény ömlött a járatba: az ódon vár belső udvarán találták magukat. Izidor nem akart belegondolni, mi lett volna, ha jobbra indulnak.

Kiugrottak a felszínre, majd Izidor megfogta a csapóajtót és visszahajtotta. A kemény vasba foglalt gerendák döndülve csapódtak be, ahogy a járat lezáródott.

- Na most gyertek ha tudtok. Borzalmas. Ha bemege az ember efféle sötét helyekre, jó eséllyel számíthat rá, hogy találkozik velük.

- Mik voltak ezek, zombik?

- Nem Gorbag, szárnyas jótündérek.

- Tééééenyleg? Akkor miért futottunk el?

Izidor összeráncolta a szemöldökét, és az orkra nézett, mire annak lassan leesett a dolog.

- Jól van na. Ilyenek nem voltak a könyvben. Csak lovagok meg varázslók meg hősök és nagy csaták.

- Ja persze, nem volt benne a könyvben. - rántotta meg vállát Izidor és megszemlélte az építmény belsejét. A magas, vastag, futónövényekkel tarkított falak mögöl a napsugarak lassan bekúsztak az árkádokkal határolt udvarra. A gyilokjárók használhatatlannak tüntek, a tornyok leomlottak, az egyetlen bástya is dűledezett, a földet mindenfelé törmelék és hatalmas kődarabok borították. Az udvar közepén egy ledől és darabokra tört szobor feküdt: egy könyvet tartó köpenyes alak szobra. Vonásait az idő elmosta, a kő repedezett, és északi oldalát moha fedte. A talapzatba vésett írás már rég olvashatatlaná vált. Az udvarról egy boltíves átjáró vezetett tovább a vár belsejébe, melynek tetejét egy vicsorgó vízköpő díszítette. Oldalába mindenféle ismeretlen ábrákat véstek, de az idő vasfoga ezeket is a felismerhetetlenségig nyűtte.

- Talán induljunk erre. - javasolta Izidor, de most már a másik kardját is a kezébe vette. Gorbag mókusa ismét ficánkolni kezdett a zsákban, de az ork párszor megöklözte, úgyhogy egy időre ismét nyugton maradt.

Beléptek a hatalmas boltív alatt a félhomályba, egy lefelé vezető lépcső körvonalazódott előttük.

- Jaj ne! Már megint a föld alá?

Ezúttal Izidor haladt elől, újból meggyújtva a fáklyát. Jó darabig lépcsőztek mire végül leérkeztek, s egy nagyobb teremben találták magukat. A szintén boltíves mennyezetet gondosan faragott oszlopok tartották, a falakon különböző festmények maradványai villantak fel a fáklya fényénél. Legtöbbjük már jócskán lepattogzott, vagy lekopott, Izidor nem igazán tudta felismerni, vajon mit is festettek annak idején a művészek ezekre az ős-öreg falakra. A levegő azonban itt már nem volt kifejezetten áporodott, mégis körülengte a helyet valami megfoghatatlan titokzatosság. Ahogy a csarnokon átvágtak két újabb ívelt folyosó fogadta őket. Zombikkal ezúttal nem futottak össze, ezért Izidor is megnyugodott valamennyire.

- Szerintem most váljunk szét - javasolta Gorbag

- Bárcsak érteném, miért kell mindig szétválni az efféle helyeken, de ám legyen. Én megyek balra.

- Nem, én megyek balra - akadékoskodott Gorbag az előbbi tapasztalataira alapozva, s hogy döntését megfelelően nyomatékosítsa el is indult az adott irányba. Izidor elhúzta a száját, s jobb híján a jobb oldali folyosót vette célba.

- Ha bármi baj van, ordíts. - javasolta az orknak és kicsit bosszankodott, hogy nem képes mentális kapcsolatba lépni vele. Bár egy orktól már az is valami, ha kiolvas egy könyvet. Illetve ötöt. Majd hozzátette:

- Ne várd meg amíg leég a fáklya, s ha találsz is valamit mindenképp gyere ide vissza. Itt találkozunk.

- Bízatsz bennem lovag! - kiáltott Gorbag, ezután lekasztotta övéről a sisakját és a fejére tette, majd egy kézlegyintéssel lecsapta a rostélyt. Eleve kissé mulatságosan festett böszme nagy páncéljában, a látványt csak tetézte a kissé horpadt sisak felhelyezése, mely így is elég körülményesnek tűnt, nem is beszélve arról, hogy a rostély lehajtáskor majdnem becsípte az orrát. A gyíkös lovag tehát elrobogott miközben hátán hősiesen meg-meglebbent a rózsaszín köpönyeg. Izidor próbált erőt venni magán, de nem bírta ki, hogy el ne vigyorodjon. Persze ezt tapintatos módon csak azután tette, mikor az ork hátat fordított neki. Átfutott az agyán, hogy vajon milyen meglepetések várják a jobb oldali járat

végén. Szívesen meghúzta volna most Gorbag szíverősítőjét, de már nem volt rá alkalma. Így hát kardját kezébe fogva lassan elindult a másik irányba.

Gorbag egy egyszerű népdalt dudorászva sétált a folyosón, a hangok tompán szűrődtek ki sisakja alól. Hatalmas pallosát a hátára akasztotta, batyuját átvette a vállán.

- Mi a helyzet kismókus? - bökte meg könyökével a zsákot. Éles vinnyogás volt a válasz.

Gorbagot egyáltalán nem feszélyezte a sötét földalatti járat, így is elég jól látott, s valahogy olyan otthonosnak találta az egészet. Erre nem igazán tudott magyarázatot: eszébe jutott ugyan, hogy a vad orkok efféle barlangokban élnek, ám hamar elborzadt, ahogy koszos, ostoba barbár fajtársaira gondolt. Büszke volt udvari ork mivoltára, s különösen arra, hogy talán ő az első ork lovag egész Yneven. Néha esténként arra gondolt, hogy milyen jó is lenne, ha valóban életre kelne a gyíkos lovagrend, s tagjai mind-mind hozzá hasonló, beskatulyázott életterükből kitörni akaró orkok lennének. Olyannyira elgondolkozott ezen, hogy csaknem egy falnak ütközött. Ekkor vette észre, hogy az út jobbra kanyarodik, majd lejtteni kezd. Becslése szerint jó mélyen lehetett már, amikor a talaj ismét vízszintessé vált. Ekkor azonban hirtelen valami ismeretlen hangra lett figyelmes, s gyorsan abbahagyta a dudorászást, hogy jobban hallja. Fülét hegyezve próbált a hangra koncentrálni, érzékei kiélesedtek, ahogy ösztönösen figyelt a sötétben. Nem is hang volt ez, hanem ének! Egy lassú, szomorú, sötét tónusú mégis oly lágy és finom dal, melynek dallamát meg sem tudta jegyezni.

- Ki a fenének nincs jobb dolga idelelni? - dörmögött magában és arra gondolt, a zombik vajon tudnak-e énekelni. Ám megnyugtatta magát azzal a gondolattal, hogy valószínűleg azoknak már nincs is nyelvük és egyébként is csak hörögni tudnak. Továbblopakodott a hang irányába, s döbbenetesen vette észre, hogy a várbörtönbe érkezett. A cellákat a kőbe vájták bele, bejáratukat vastag rozsdás vasrácsok szegélyezték. A dallam egyre közelebről hallatszott, majd hirtelen elhallgatott. Gorbag dúlt-fúlt magában, hiszen hiába osonkodott oly ügyesen, a páncél csörgése elárulta, ráadásul a fáklyát sem oltotta el.

- Ki van ott? - kérdezte egy hang a sötétből. Gorbag számára csak most tudatosult, hogy női hangot hallott, s már a dal is ezen a hangon szólt. Óvatosan közelebb lépett ahhoz a cellához, ahonnan a kérdést hallotta. Fáklyája bevilágította a sziklás börtönbe, a vasrácsok hosszú árnyékokat húztak a szemközti falra. Gorbag azonban így is jól látta a foglyot: szomorú szemű, megejtően szép arcú, finoman ívelt ajkú, nyakig érő szőke hajú lány ült az egyik korhadt padon. Gorbagnak hirtelen felpörögtek a gondolatai: ez a kedves arc, búzaszín haj és... igen... hegyes fülek. Igen, ilyenekről is olvasott a könyvben. Hogy is hívták őket? Trollok? Ja nem, az más. Elfek! Bár a lány nem tűnt tisztavérű elfnek, valamelyik szülője minden bizonnyal az lehetett. Gorbag próbált szóhoz jutni, de nem nagyon sikerült: sosem látott még félelmet élőben. Bár elfet sem.

- Ki vagy te, lovag uram? - kérdezte a lány izgatottan?

- Éééén...? Háááát... Gorbag vagyok, a gyíkos lovag. Nevemet rettegi mind aki gonosz szívé, hőstetteimet bárdok éneklék Ynev szerte, kardom megvédelmezi az ártatlanokat és bosszúval sújt le a bűnösökre, kalandjaimról legendákat zengenek, hírnevem hallatán megfutamodnak ellenségeim és tárt karokkal üdvözölnek barátaim. Huhh.

Gorbag örült magában, hogy végre az elejétől a végéig el tudta mondani a belépőjét.

- Hála az égnek! Ezek szerint a rend valóban értem küldött valakit. Köszönöm néked jó uram.

- Mi volt eme szép melankolikus nóta melyet énekeltél hölgyem? - Gorbag igyekezett lovaghoz méltó módon választékosan kifejezni magát, ez kissé erőltetettre is sikeredett.

- Tudod, már csaknem három napja vagyok itt bezárva a sötétben, távol a napfénytől s a természettől, s már felkészültem az elmúlásra, de mindvégig imádkoztam, hogy Krad emlékezzen meg bajba jutott hívéről. És lám, a bölcs Krad egyháza valóban nem felejtett el. Most pedig kérlek, szabadíts ki innen.

Gorbag ugyan nem kapott konkrét választ a kérdésre, de mielőbb ki akarta juttatni innen a lányt. Nem gondolkozott sokat, megragadta a vasrácsot és teljes erejéből húzni kezdte. Fogai összeszorultak az erőlködéstől, homlokán izzadság gyöngyözött, ám ebből a félelmet sem láthatott az ork fejét eltakaró sisak miatt. Gorbag beleremegett az erőlködésbe, s már-már feladni készült mikor a vasszerkezet megadta magát, s foglalatlanul együtt az egész kiszakadt a falból. Gorbag hátrazuhan, a vasrács majdnem maga alá gyűrte, de sikerült időben elgurulnia.

- Hálásan köszönöm nemes lovag. - mosolyodott el a lány, s fel akart kelni, de igen gyengének látszott, majdnem elesett. Gorbag segítőkészen megtámogatta, s bár még sosem volt dolga efféle lényvel, a lány megjelenése elég bizalomgerjesztően hatott rá.
- Köszönöm jó lovag. A könyvet sikerült megtalálnod?
- Óóó, az tulajdonképpen nem az én dolgom, a barátom ért ezekhez az izékhez - vágta ki magát Gorbag, s levette a sisakját, hogy megtörölje a homlokát. Egy ideig nem értette, miért néz rá a lány falfehéren, elkerekedett szemekkel.
- Ne higgy a látszatnak hölgyem! Szörnyű átok ül rajtam, ezért változott gyönyörű emberi külsőm ilyenné. Nyugodj meg, visszamegyünk a barátomhoz, s közben elmesélem...
- Hol van a barátod?
- Az elágazásnál jobbra indult...
- Te jó ég, akkor figyelmeztetni kell a csapdákra!
- Mikre?

Izidor továbbra is óvatos léptekkel haladt előre. A különös alakú folyosó mennyezetét néhol tartópillérek támasztották meg, a szabálytalan falakon helyenként érdekes faragások tűntek fel. A plafonról néhány réges-régi, láncra erősített lámpás lógott, ki tudja már, mióta nem gyújtották meg őket. Néhol kis sokszög alakú termekbe ért, itt az út általában elkanyarodott. Észrevett néhány elágazást, de ezek vagy beomlottak, vagy masszív vasajtók zárták el őket. A sötét és a csend továbbra is nyomasztotta, hiába próbálta elterelni gondolatait. Először egy szép tájat idézett emlékébe, majd egy napsütéses mezőt, de ezek most oly távolinak és homályosnak tűntek, mintha ezer éve látott volna hasonlókat. Attól félt, hogy bármelyik pillanatban előbukkanhat valami a homályból, ezért továbbra is erősen markolta a kardját és igyekezett minden irányba figyelni. Néha hátranézett, de pár méterrel mögötte csak a mindent felfaló sötétséget látta, s ez egyáltalán nem nyugtatta meg. Egy kanyar után a folyosót egy vasrácsos ajtó zárta el. Izidor bosszankodott magában, de úgy gondolta megér egy próbát a dolog. Ahelyett azonban, hogy nekirohanna, vagy rángatni kezdte volna, logikus módon óvatosan megpróbálta a kilincsel kinyitni. Legnagyobb meglepetésére a kilincs lenyomódott és az ajtó nyikorogva kinyílt. Lassan átlépte a küszöböt, de nem történt semmi. Majd tett egy pár lépést előre, s úgy ítélte biztonságosnak tűnik a hely. Mögötte halk kattanással becsukódott a kapu. Izidornak átvillant valami az agyán. Gyorsan visszasietett és megpróbálta ugyanazzal a módszerrel kinyitni a kaput. Az ajtó meg sem mozdult. Hiába rángatta a kilincset, rugdosta a rácsokat, semmit sem ért el vele. Izidort féktelen düh fogta el, amikor arra gondolt, miért nem támasztotta ki valahogy. Fejét kétszer a rácsokhoz ütötte mérgében, majd feladta a próbálkozást. Bizonytalan léptekkel újra elindult, s alig haladt húsz métert, mikor valamilyen indíttatásból hirtelen lenézett a padlóra. Előtte tíz centivel egy szinte láthatatlan kis kötél feszült. Izidor hálát adott Kradnak, majd hátralépett, s kardjával elvágta a madzagot. A következő pillanatban a sötét plafonról egy szögekkel kivert rácsos szerkezet lendült előre, s a tūhegyes fogazat Izidor testétől alig néhány ujjnyira állt meg. Majd hirtelen az egész tákolmány visszahúzódott a sötétbe.

- Hmmm, klasszikus. - gondolta Izidor - Nem nagyon erőltették meg magukat a készítőik.

Ezzel a megállapítással továbbindult, most már a lába elé is gyakran nézett. Pár perc múlva a folyosó csaknem kétszeresére szélesedett. Izidor figyelmes lett rá, hogy a padlót borító téglák közül némelyik mintha jobban kiállna a többi közül.

- Jajj már megint ez az elnyűtt trükk? Hát tényleg nem ma építették ezt a helyet.

Próbaképpen lekasztotta övéről a kulacsát, de előbb jót húzott belőle. A hideg víz frissítően csúszott le a torkán. Ezután a kulacsot egyszerűen ráhajította a kiálló kőre. Meglepetésére azonban semmi sem történt. Összeráncolta a szemöldökét: itt valami nem stimmel. Előkotort e zsákjából egy bögrét, de ezt most szándékosan nem a kiálló kőre, hanem mellé dobta. A következő pillanatban süvítő nyílvevő csapódott a szemközti falba.

- Trükkös. Inverz a rendszer. Mégis volt némi fantáziájuk.

Ráugrott a kiálló kőre, majd felvette a kulacsot és a bögrét, s a fáklyát jó előre tartva megkeresvén a többi hasonló követ addig ugrándozott egyikről a másikra, míg a folyosó össze nem szűkült és a szokott stílusban nem folytatódott tovább. Ezután újabb kanyar következett, miután Izidor nyikorgó hangra lett figyelmes. Egy pillanatra megborzongott, majd ahogy előrehaladt lassan kibontakozott a látvány előtte. Az út összeszűkült s egy mély szakadékon vezetett át. Ez még nem is lett volna

probléma, ha meg nem pillantja, mi adja ki a nyikorgó furcsa hangokat. A mennyezetről szabályos helyközönként összesen négy hatalmas méretű kétélű csatabárd lengett jobbra-balra. A feladat nem tűnt túl bonyolultnak: átsasszéni a lengedező pengék közt a túoldalra. Persze ezek nem egyszerre mozogtak, hanem összevissza, különböző irányba és tempóban. A köztes helyek alkalmasnak tűntek, hogy ott megállva a kellő pillanatban továbbgorhasson az óriási hentesbárd elől. Izidor közel lépett az elsőhöz, de valami furcsaságot vett észre a félelmetesen lengő bárdokon. Annak ellenére, hogy tiszta fémből voltak, nem látszott rajtuk se rozsda, se kosz, vagy más egyéb, ami egy ilyen réges-régi szerkezetnél elvárható volna. Másrészt a fáklya fényét ezek szerint vissza kellett volna verniük. Ehelyett csak tompa narancssárga fény borította őket. Izidor egy hirtelen ötlettől vezérelve kitarotta maga elé a kardját, s a következő pillanatba döbbenet tapasztalta, hogy a lendülő csatabárd egyszerűen áthalad a pengén.

- Illúzió. De akkor mi lehet a trükk?

Hirtelen megint előkapta a bögrét a zsákból, s a két lengő bárd közti helyre dobta: a bögre egyszerűen áthaladt a padlón és alázuhant a mélységbe.

- Ügyes. Határozottan ügyes. Kár a bögréért.

Kardjával megkopogtatta a pengék alatti talajt, mely azonban teljesen szilárd volt. Így hát ugrásról ugrásra pont a józanésznek ellentmondó szisztéma szerint haladt. Az illúzió-pengék néhol áthaladtak a testén, s ez különös borzongató érzéssel töltötte el. Gond nélkül átért a túoldalra. Előtte körülbelül ötven méteres dísztelen egyenes folyosó állt, mely egy terembe torkollt, ahonnan derengő zöldes fény áradt ki.

- Ez lesz az. Meg kell mondjam alábecsültem a csapdaállító mestereket.

Ezzel lazán elindult a fény irányába.

- Érdekes, pedig azt hittem, hogy... - ekkor azonban lába alatt megnyílt egy csapóajtó és Izidor eltűnt a mélyben.

- Az a folyosó tele van szörnyű csapdákkal, s azt hiszem annak végén van az amit kerestem.

- Ezek szerint lehet, hogy Izidor már nem is él? - kérdezte ijedten Gorbag.

A következő pillanatban a cella tetejéről kattanást hallottak, majd hirtelen egy alak zuhant nagy zajjal a padlóra, némi por és törmelék kíséretében.

A félelf hátraugrott, Gorbag előkapta hatalmas pallosát, az illető azonban nem nagyon akart mozdulni, majd egyszer csak hangos szitkozódásba kezdett.

- Izidor! Hála az égnek, hogy kerülsz te ide?

- Ahogy én is. - magyarázta a lány - Az alattomos férgek nem átaláltak az utolsó útszakaszra is csapdákat tenni, melyek közvetlenül ide, a börtönszintre vezetnek.

Gorbag Izidorhoz sietett és felsegítette a földről, a lovag azonban még mindig megállás nélkül káromkodott és szidott mindent, ami eszébe jutott.

- No de Izidor, nem illik ilyeneket mondani egy hölgy jelenlétében...

- Nem igaz Gorbag már te is megőrültél? Miféle hölgy? Megártott neked ez a nyomasztó légkör, látom. Na indulás, kifelé innen, látni sem bírom ezt a helyet. A rendtársam attól félek valamelyik csapda áldozata lett, s nem érdekel akármilyen is van az út végén, most kimegyünk innen szépen és pihenünk.

- Minden rendben? - érdeklődött az ork, miközben a lovagot támogatta

Izidor teste sajgott az eséstől, a kezeit és a könyökét lehorzsolta, a térde rettenetesen fáj, az orrából pedig folyt a vér.

- Persze, kitűnően érzem magam. - nyögte, majd hirtelen felnézett és megpillantotta a lányt.

- Üdvözltem... - mondta meglepetten és egy fájdalmas mosolyt erőltetett az arcára.

- Üdv néked, Krad tiszteletreméltó lovagja. A nevem Harlen Illumien Tilmun.

- Szólíts Izidornak. - biccentett a lovag, miközben Gorbag talpra segítette. Hatalmas kő esett le a szívéből, ám nagyon meglepődött. Azt hitte valami fiatal harcost, vagy egy tudálékos papot fog találni, nem pedig egy lányt, aki ráadásul a jelek szerint még félig elf is.

- Valóban te lennél az az Izidor, akiről történetek keringenek az erigowi várban? Hallottam már rólad nemes lovag, alig hittem volna, hogy pont téged küldenek értem. Valóban te voltál az, ki társaival legyőzte a...

- Sok minden beszélnek Erigowban. Nem kell mindent elhinni. Csináltam ezt-azt, de az emberek sokszor hajlamosan kiszínezni a dolgokat, hogy szebbnek hassanak. Izidor azonban a lány arcát nézve nem tudta leplezni meglepetését:
  - Elnézést, hogy megkérdem, de mit keres egy magadfajta pont itt?
  - Sokan sokfelé szolgálják a bölcs Kradot, lovag.
  - Bocsáss meg a késlekedésért, volt egy kis összetűzésem pár fickóval a "városban".
  - Öt megveszekedett kalandozó támadt ránk, de mi jól rájuk ijesztettünk - hencegett Gorbag.
  - Nem is mi voltunk... - nézett rá Izidor, majd összeszedte elhullott fegyvereit. Tekintete a kitépett méretes vasrácsra tévedt. Elismerően megveregette az ork vállát, majd Harlenre nézett:
  - Miféle iromány az, ami állítólag itt van?
  - Serpilian tábornok talán már beszélt róla neked. Hónapokig tartó kutatómunka eredményeképp találtam rá erre a várra. Egy könyvet rejtettek itt el állítólag, melynek olyan nagy hatalma van, hogy képes kaput nyitni bármely másik világra.
  - Nagyon érdekes - mondta Izidor, miközben letörölte a vért az arcáról - És mi a története ennek a helynek?
  - A könyvet állítólag egy ősmágus készítette, ám olyan dolgot hozott létre, melynek súlyával önmaga sem volt tisztában. Egy párhuzamos síkban tett utazás hatására megbomlott az elméje, s találmányát arra használta, hogy ki tudja milyen borzalmas lényeket szabadítson Ynev földjére. Azt olvastam, Orwella híveinek volt valamiképp benne a kezük a történetekben.
  - Áhá, a klasszikus történet.
  - Azonban egy titokzatos hatalom utasítására egy rendkívül képzett varázstudókból és fegyverforgatókból álló csapat érkezett, akik végül legyőzték az örült ősmágust és a könyvet ebben a várban rejtették el.
  - Ostobák. Miért nem semmisítették meg azt a vackot? - vágott közbe Gorbag.
  - Valóban ezt kellett volna tenniük, de valószínűleg túl értékesnek találták ahhoz, hogy elpusztítsák. - csengett a lány hangja
  - És mi lett az ősmágussal?
  - A testét megsemmisítették, szellemét pedig örök időkre bebörtönözték. Szolgáit a kazamatákba zárták időtlen kárhozatra ítélve őket.
  - Ó igen. Idefele összefutottunk velük. - nyugtázta cinikusan Izidor.
  - Igen és jól meggyaktuk az összeset - dicsekedett Gorbag.
  - Nem is gyaktuk meg őket. - súgta neki Izidor
  - Jól van na, csak próbálok hősiesebb színben feltüntetni magunkat a hölgy előtt - mormogta vissza az ork. - Lovagok vagyunk vagy nem?
  - Hát ez nagyon vidám kis történet - zárta le fennhangon a témát Izidor. - Azonban most javaslom, menjünk vissza a felszínre és pihenjünk egyet.
  - Helyes. - erősítette meg Gorbag, miközben egy kulacs vizet nyújtott a lány felé
- Összeszedték a cuccaikat és az ork vezetésével lassan elindultak visszafele. A félelf és a lovag haladtak hátul, s Izidor nem bírta ki, hogy meg ne kérdezze:
- Mondd, te hogy jutottál be?
  - Hát átmásztam a falon.
  - Rögtön gondoltam.

Ieldan körbehordozta tekintetét az alatta elterülő dombokon: a nap egyre magasabban járt az égen, a fák halovány hosszú árnyékokat vetettek a környező tájra. Ő sokkal inkább a naplementét kedvelte, eszébe is jutott az „Ébenben öltözött napnyugta” című dal, amit elkezdett döröggni magában.

- Na végre megtaláltam! - kiáltott Nadriah és letépett egy rakás liánt a falról. Ieldan hátrafordult, s ismét szeme elé tárult az omladozó ódon vár. Kedvelte az ilyen régi helyeket a különleges hangulatok miatt.
- Na ugye megmondtam, hogy kell itt lennie egy bejáratnak, csak meg kell keresni. - mondta, s elindult, hogy segítsen társainak.

- Paulus, ha lennél oly szíves és megerőltetnéd magad... - kiabált Nadriah. Paulus nagy lassan odasétált, és lusta mozdulattal letépett egy szál futónövényt, társa azonban már egy nagyobb dombocskát halmozott fel a leszakított liánokból. A bejárat körvonalai egyre inkább kivehetővé váltak, előtűntek a hatalmas masszív vasalt kapuk és a boltíves foglalat. Közben Tirnam és Davys is visszatért, ők máshol kerestek bejutási lehetőséget, láthatóan eredménytelenül, majd ők is beszálltak a gazolásba.

- Nagyszerű, már csak ki kell nyitnunk valahogy. - konstátálta Ieldan.

- A zárhoz képtelenség kívülről hozzáférni - állapította meg Paulus, miközben alaposan szemügyre vette a kaput.

- Majd Nadriah beszakítja a kemény fejével - viccelődött Davys.

- Nagyon humoros.

- Srácok, szerintem bízzatok rám a dolgot - lépett hozzájuk Tirnam, sejtelmes mosollyal a szája szélén.

- Uraim, szerintem álljunk hátrébb. - javasolta Ieldan.

Jó húsz métert hátráltak a kaputól, s a biztonság kedvéért egy nagyobb szikladarab fedezékébe vonultak. A göndör hajú figura szeme összeszorult, ahogy összpontosítani kezdett, majd kitarotta jobb kezét melyben egy ökölnyi, fényesen lángoló gömb jelent meg. Két kezét magasra emelte, miközben ujjai közt tartotta a gömböt, mely egyik pillanatról a másikra növekedni kezdett. Mintha fortyogó láva lett volna ez az összpontosított pusztító őselem, ahogy vibrálva lángolt Tirnam kezei közt. Majd hirtelen az egész gömböt elhajította, az tovaröppent és a kapunak csapódott. Hatalmas robbanással talált célba, s az oly masszívnek tűnő kapuszárnyak darabjai olvadtan hulltak szét, ahol a gömb becsapódott.

- Nagyon szép! Igazán látványos! - tapsolt Davys Tirnam mellett.

- Jó ég Davys ne hozd rám a frászt, utálok amikor csak úgy feltűnsz a semmiből.

A többiek is előmászta a szikla fedezékéből s megszemléltek a kapun keletkezett méretes lyukat: az olvadt vas még vörösen izzott a nyílás széleinél. Ráérősen magukhoz vették a felszerelésüket, megvárva amíg kihűl a robbanás helye, majd a bejáráthoz álltak.

- Csak utánad, Paulus. - intett Ieldan.

A férfi kigyóként mozogva ugrott be a nyíláson, majd hirtelen elővarázsolta kardját az övéből és gyors léptekkel oldalazni kezdett.

- Jöhettek, nincs itt semmi.

Egymás után beléptek a lepusztult belső térbe. Fölöttük két kisebb óratorony magasodott, de ezek is beomlottak, akár csak a többi. A társaság szétszóródott, bár nem kellett különösebben megbizonyosodniuk a hely elhagyatottságáról. Benéztek az árkádos folyosókra és a félhomályos ajtóikba, de nem találtak semmi érdemlegeset.

- Szerintetek ez micsoda? - kérdezte Nadriah, az udvar közepén egy nagy csapóajtón álldogálva.

- Tudom is én, nyisd ki. - lépett mellé Davys, majd hirtelen felemelte az ujját. - Várj csak...

Lehajolt és fülét a deszkákra tapasztotta.

- Rosszul vagy Davys? - tréfálkozott Paulus csípőre téve egyik kezét.

- Dehogya, csak az előbb meg mertem volna esküdni, hogy kaparászást hallok odalentről.

- Túl sok balladát hallottál. Nos Nadriah, nézzük mi van itt. Talán pont itt lesz az amit keresünk.

A hatalmas északi megragadta a csapóajtó fedelén a karikát, izmai megfeszültek, majd egy lendületes mozdulattal felrántotta azt.

- Fúj! A rohadt életbe! - kiabált Davys.

- Csukd vissza azonnal! - ripakodott Paulus a társára. Nadriahnak sem kellett több a látványból, erőből visszacsapta a fedelet, ami leszakította az egyik kinyúló zombi kezét.

- Hát ez undorító. Szerencsétlen lelkek, kiragadtattak az élet és halál körforgásából - konstátálta Davys.

A kiabálás hallatán Tirnam is megjelent és felfedezte a leszakadt kezét.

- Miért nem hagyátok, hogy legalább odapörköljek nekik? - vont a szemöldökét csalódottan.

- Kinyitom, ha van kedved lemenni. - vigyorgott Nadriah.

- Őőő nem olyan fontos. Ieldan hova lett?

Körbepillantottak, mert ötödik társuk valóban nem volt a közelben. Az udvar másik végén állt egy nagy boltíves lejáratot tanulmányozva, melynek tetején egy vízköpő ült. Hátrasimította hosszú hajtincseit majd magabiztos mosollyal a többiek felé fordult.

- Erre.

- Szóval mint mondtam békésen utaztunk a hajón, de akkor még nem is sejtettük, hogy gonosz kalózkodók fognak ránk támadni... - hadarta Gorbag lelkesen miközben felfelé igyekezett a sötét lépcsőn.

- Most lelőtted a poént - vágott közbe Izidor, aki még kissé bicegett az iménti esés miatt. Harlen sem volt túl jó állapotban, de láthatóan felderítette a lovag és az ork jelenléte.

- Várj, a java még csak most kezdődik. Na ott tartottam, hogy az egyik este egyszer csak arra ébredtem, hogy hatalmas kiabálás van a hajón és...

- A barátom kicsit bőbeszédű, de jóra való figura - jegyezte meg Izidor halkán a lány felé fordulva, aki erre elmosolyodott, miközben Gorbag zavartalanul folytatta tovább az élménybeszámolót.

- Még egyszer köszönöm nektek a segítséget. Nélkületek itt pusztultam volna.

- Ugyan, mellőzzük az efféle formaságokat. Ezek szerint te is majdnem eljutottál a zölden fénylő teremig.

- Úgy van, és érzésem szerint ott kell lennie a relikviának is.

- Elképzelhető, hogy más is igényt tart erre?

- Nem hinném, de miért kérded?

- Nem is tudom, csak Gorbag eszembe juttatta azt az öt gyanús fickót a fogadóban...

- Na és akkor egyszerűen bedobtam azt a félszemű fickót a tengerbe. Figyeltek rám egyáltalán?

Felértek a lépcsőn, majd balra fordultak a folyosón, az ork magabiztosan haladt előre sötétben, a kijárat felé vezetve társait. Átvágtak az oszlopos csarnokon, majd az utolsó lépcső következett. A boltíves bejárat előtti kisebb terembe már besütött a napfény, s jóleső meleggel simította végig az arcukat a földalatti járatok kellemetlen hidege után. S ekkor majdnem beleütköztek az éppen lefelé tartó öt alakba.

Egy pillanatig senki sem tudta felmérni a helyzetet, majd a következő minutumban pengék siklottak ki tokjukból, kardok és láncok csördültek, egy íj megfeszült, s a két társaság farkasszemet nézve állt egymással szemben. Néhány szívdobbanásnyit dermedten álltak így, készen arra, hogy bármelyik pillanatban lecsapjanak. Izidornak villámgyorsan átfutott a kép az agyán: az alacsony, befont hajú, gúnyos mosolyú aszisz, a vidám arcú, göndör hajú figura, a megtermett komor hegylakó, a metsző tekintetű, finom arcvonású arisztokrata és a szoborarcú, titokzatos köpönyeges.

- Ti meg hogy a bánatban kerültök ide? - recsegte Ieldan miközben nyílvetőjével pontosan becélózta Izidor fejét.

- Ezt én is ugyanígy megkérdezhetném tőletek. - válaszolt kurtán Izidor, mindkét fegyverét védekezően maga elé tartva.

- Kik ezek - suttogta a lány, miközben kardjával köröket írt a levegőben.

- Ó csak az ivócimboráim. - morogta Gorbag.

- Ieldan, Tirnam, Nadriah, Paulus és Davys, ha a nevükre is kíváncsi vagy. - tette hozzá Izidor némi szarkasztikus éllel.

- Milyen véletlen, ám ugyanakkor meglepő találkozás. Van még egy kis elszámolnivalónk veletek - vigyorgott Ieldan.

- Áhá, erről van szó. Hogy tetszett a tegnapi kis meglepetés? - folytatta Izidor gúnyosan, hogy kicsit oldani próbálja a krízishelyzetet.

- Nadriah tíz szívdobbanásig csapkodott, mire rájött, hogy a levegőt kaszálja - kuncogott Tirnam.

- Nagyon mulatságos. - mordult vissza a keménykötésű harcos - Meséljek én is vidám történeteket rólad? Például amikor találoztál egy mocsári lúdvércel...

- Srácok, ha megennétek és nem most vitatjátok meg ezt. Előbb el kéne döntenem, mi legyen a "vendégeinkkel" - vágott közbe Paulus, dobásra emelve törét.

- Vendégek? Hiszen mi voltunk itt előbb - húzta tovább a párbeszédet Izidor, remélve, hogy ezzel is nyerhet némi időt magának. Ugyanakkor nem sok esélyt látott volna egy sikeres kimenetelű közdelemre, ráadásul igencsak aggasztotta a ráirányított nyílpuska.

- Talán azt gondoltad, hogy csak véletlenül kerültünk ebbe a falu...városba? - vágott vissza idegesen Ieldan. - Ha nagyon kíváncsi vagy rá, jó pénzt fizettek nekünk ezért a küldetésért, s nekünk eszünk ágában sincs elesni ettől a remek kis összegtől néhány ostoba kalandor miatt.

- Mít mondtál fafejű paraszt? Még hogy ostoba kalandor? Tudnod kéne, hogy kivel beszélsz, ugyanis én vagyok a gyíkos lovag...

A beszólás hallatán Ieldan hirtelen Gorbagra emelte a nyílvetőjét. Izidor ezt a pillanatot használta ki, s egy jól irányzott mozdulattal kirúgta a fegyvert a meglepett aszisz kezéből. Kezdeti lelkesedése,

azonban azonnal szertefoszlott, amikor meglátta, hogy Paulus villámgyors mozdulattal Harlen mögött termett, kicsavarta a kardot a lány kezéből és törét a rémült félelf nyakára illesztette.

- Miért kell mindig ezt csinálni, miért, miért??? - fakadt ki Izidor - Elegem van ebből! - s dühösen földhöz vágta fegyvereit. Gorbag már csapásra emelte volna a pallosát, amikor meghallotta az elkeseredett kiborulást és jobbnak látta nem támadni, különösen mikor észrevette az éppen kántáló Tirnamot. Ekkor azonban egy meglepően nyugodt érces hang ütötte meg a fülüket.

- Ha nem vettétek volna észre - kezdte Davys aki mindvégig a háttérben álldogált - semmi értelme gyilokra kelnetek egymás ellen, amennyiben nem itt akarjuk megvárni, hogy lehulljanak a falevelek. Másrészt: barátaink a vár belsejéből érkeztek, egyértelmű tehát, hogy jártak odabent, s így talán hasznunkra lehetnek a későbbiekben. Ki tudja, talán azt is tudják, hol van a könyv?

Izidornak ez már túl sok volt egy napra:

- Csak nem azt akarod mondani, hogy ti is az átkozott könyv miatt vagytok itt?

- Dehogynem! - hördült rá Ieldan - Egy boszorkány, akinek most nem említeném meg a nevét, különösen nagy summát ígért nekünk, ha elhozzuk neki azt a mágikus bigyulát. - majd fogait kivillantva hozzátette: - Jut eszembe, tartozol öt arannyal.

A lány rémült pillantást vetett a falnak dőlő Izidorra, és az elkeseredett ábrázatú orkra.

- Tudjátok egyáltalán, milyen hatalommal rendelkezik az a könyv? - kérdezte szomorúan dallamos hangján.

- A boszi bizonyára tudja - vágta oda Nadriah - én pedig azt tudom milyen szépen cseng az az arany, amit mind itatra, fegyverre és örömlányokra fogunk költeni! - Majd jóízűen nevetni kezdett.

- Fantasztikus - jegyezte meg halkán Izidor.

A kalandozók előrelátó megfontolással elkobozták Izidorék fegyverzetét. Gorbag csak nagy nehézségek közt volt hajlandó megválni szeretett pallosától, de Izidor kérésére megenyhült valamelyest, hogy együttműködjön velük.

- Mi a biztosíték, hogy egyáltalán épp bőrrel megússzuk a dolgot? - vetette oda Izidor a társaságnak.

- Ne becsülj alá minket - fordult felé Paulus komoly tekintettel - Mi a hatalmas Dartont szolgáljuk, nem pedig a véres kezű Orwellát. Néha sötét tréfákat űz velünk a Hallgatag Úr, mint például most is, de nincs okunk megölni benneteket. Legalább is, ha nem adtok rá indítékot... - ajka sejtelmes mosolyra húzódott - Ne nézz örülnék bennünket, nekünk sem válna hasznunkra a halálotok. Bár elég kellemetlenséget okoztatok nekünk, ha megmutatjátok, hol van a könyv, nem lesz probléma.

- Könnyű így beszélni a te helyzetetben. És egyébként pedig fogalmam sincs, merre van az a könyv.

- Ugyan, ugyan. - került melléjük Ieldan miközben lefelé igyekeztek a lépcsőn, majd megfogta Izidor vállát, hogy egy kicsit lemaradjanak a csapattól.

- Minket sem ejtettek a fejünkre. Vajon mégis miért van jelen Krad két szolgálója is? Tudtommal a magadfajták csak akkor tűnnek fel ilyen kaliberű helyeken, ha nyomós okuk van rá, úgyhogy ne játszd meg az ostobát, mert nem érdemes. Vezess minket a könyvhöz!

Izidor továbbra sem adta fel a próbálkozást, hogy megpróbálja kidiplomálni a dolgot:

- Fogalmatok sincs mire vadásztok. A boszorkány szerintetek mire használná majd?

- Nem különösebben izgatnak efféle morális dilemmák, csupán küldetést teljesítünk.

- Ha tudni akarod, én is küldetést teljesítek, akárcsak te, csakhogy engem jelen esetben nem a pénz motivál, csupán az, hogy kihozzam innen azt a lányt.

- Ahhh, elfek. Micsoda eltorzult formája ez a létnek. - húzta el Ieldan a száját, majd szúrós tekintettel Izidor szemébe nézett. - Ha nem szeretnéd, hogy az a lány a következő éjszakát Nadriahhal kettesben, az ork pedig egy rakás zombi társaságában töltsé, úgy vezess a könyvhöz, ha megkérhetnélek.

Ezzel lezártnak tekintette a társalgást, majd újra célra tartva a nyílpuskát udvarias mozdulatot színlelve előre engedte a lovat.

Izidor, más választása nem lévén kénytelen-kelletlen vezette őket a tekervényes földalatti járatok mélyén. Eszébe jutott, hogy mi lenne, ha nem szólna a csapdákról, s így megszabadulhatna a nemkívánatos társaságtól, ám felmértén a helyzetet rá kellett jönnie, hogy így is csak egy dartonitát iktathatna ki. Ráadásul a többiek azonnal megbosszulnák a dolgot, és mivel sem Gorbag, sem Harlen életét nem akarta kockáztatni, kényszerű együttműködést vállalt a csapattal. Ieldan nagy előrelátással őt küldte legelőre, s így muszáj volt szabályosan kikerülnie a csapdákat, ha csak nem akarta a saját

bőrét is a vásárra vinni. A trükkösen záródó ajtó, most újra nyitva fogadta őket, s tanulva az iménti esetből figyelmeztette a többieket, hogy támasszák ki egy kővel.

Izidor tele volt indulattal: legszívesebben kárt tett volna magában is, átkozta az egész helyzetet, és azon járt az agya, hogy megint hol ronthatta el. Hát persze: még tegnap este, amikor megpróbált szót érteni velük. Bár ellenkező esetben nem ismerkedett volna meg Gorbaggal, s talán még mindig odalent tévelyegne a "városban", ráadásul ki tudja mi történt volna, ha a sötét kaliberű csapat találja meg előbb Harlent. Jelen esetben a könyv érdekelte legkevésbé. Persze ha érzelmeit félretenné, és hűvös katonai megfontolással gondolkodna, most bizonyára feláldozná magát és társait is azért az átkozott irományért, erre azonban képtelen lett volna. De ha eszébe jutott a kissé mulatságos, ám hősies Gorbag, vagy a szomorú szemű félelf, képtelen volt rendje érdekeit az övék fölé helyezni. Lelkében viaskodott a lovag és a rendjének felelősséggel tartozó katona. Tizenkét éven keresztül szolgálta hűséggel Krad egyházát, mindig teljesítette a reá szabott feladatot, rendíthetetlenül állta a sarat, s ha annak idején nem hibázik, most akár pap is lehetne, de most úgy érezte, elege van. Nem szívesen alkalmazott durva megoldásokat senkivel szemben, s ha lehetett mindig megpróbálta szép szóval elérni célját, de az erőszak erőszakot szül, s ez így megy tovább, amíg az ember végül nem bírja tovább, és olyat tesz, amit később maga is megbán.

Gorbag hasonlóan bosszús gondolatokkal masírozott Nadriah és Tirnam közt, akik árgus tekinteteket villantottak rá, attól tartva, hogy esetleg meggondolja magát és letámadja őket. Gorbag azonban most nem akart támadni: úgy érezte csorba esett lovagi becsületén, amiért ezekkel az aljas fickókkal kénytelen együttműködni. Legszívesebben mindegyiket egyenként kihívta volna párbajra, hogy egymás után lealázza őket. Azonban megfogant egy másik gondolat is agya egy eldugott hátsó szegletében: ordítva támadni a két mellette haladó alakra és pusztá kézzel szétépíteni őket. Gorbag megriadt ettől a barbár ideától, s primitív ősei hagyatékának betudva gyorsan elhessegette az ötletet.

Harlen bánatosan, ám meglepően légius léptekkel haladt a mellette dübörgő Nadriah mellett, aki néha különös fürkész pillantásokat vetett a lányra, akit megviselt a börtön sötétjében töltött három nap. Nem is annyira a testét, sokkal inkább a lelkét. Felkészült ugyan a halálra, de most az a reménysugár is szertefoszlatni látszott, melyet a lovag és az ork feltűnése jelentett számára. Mit nem adott volna, ha valami csoda folytán újra Sirenar végtelen erdeiben találná magát, ahol annak idején apjával sétálgatott. Átkozta a napot, amikor kalandozásra adta a fejét, s ezerszer megbánta, hogy az erigowi Krad papság szolgálatába szegődve elindult, hogy régi mendemondák után kutasson. Ugyan csak egy meglepő véletlennek köszönhető, hogy tudomást szerzett erről a könyvről, maga is elég furcsának találta az egész dolgot, de meggondolatlan volt, s engedett a titkok csábításának. Mi vezérelte? A kalandvágy, vagy a bizonyítás kényszere? A világot akarta látni, embereket megismerni, barátokat szerezni és élni úgy, ahogy a saját törvényei diktálják. Igen, talán ez motiválta. S erre most mi lett a vége: egy sötét útvesztőben halad Darton szolgálai oldalán a végzete felé.

Természetesen a kalandozók is elgondolkoztak út közben, ám az ő lelküket nem háborgatták hasonló gyötrelmek, jelen esetben gondtalanul törtek a cél felé. Ieldan éppen egy, a helyhez illően sötét hangulatú verset rögtönzött magában, Tirnam pedig egy varázsigé utolsó két során gondolkodott, ami sehogy sem jutott az eszébe, bár úgysem volt a közelben senki, akitől megkérdezhette volna. Paulus már a feladat teljesítése utáni nagy mulatozást tervezgette, s próbálta felsorolni magában az erre leginkább alkalmas fogadókat, amíg Nadriah leginkább lenge öltözetű dzsad táncosnőkről fantáziált.

Davys a tőle megszokott módon szinte láthatatlanul haladt leghátul. Árnyékká vált az árnyak közt, nem használt fáklyát mégis remekül látott mindent. Különös adottság volt ez, melyet először húsz éves korában tapasztalt, akárcsak azt az ösztönt, amelyet mindig is igyekezett elfojtani magában, de ami mégis napról-napra arra kényszerítette, hogy...

- **M**egérkeztünk - szólt fanyalogva Izidor, ahogy átjutottak a látványos illúzió-pengés részen is, mely még Tirnamot is eléggé meglepte, hát még Gorbagot. Izidor óvatosan haladt előre, néhol lábával megkopogtatva a talajt.

- Csak semmi ügyeskedés - figyelmeztette Ieldan, ezúttal már egy bizalomgerjesztőnek is mondható félmosollyal. A lovag kiérezte belőle azonban a rejtett gúnyt, bár nem különösebben törődött vele. Hirtelen jobb lába alatt megnyílt a csapóajtó, melyen át nemrég a börtönszintre zuhant, s amely majdnem Harlen vesztét is okozta. Majdnem újra beleesett, ha csak valaki meg nem ragadja a ruháját. Hátranézett, és elismerően biccentett Gorbagra. Mindannyian átugrottak a csapda fölé, bár a félelf

lány még láthatóan közel sem volt teljesítőképessége teljes birtokában. Lassú léptekkel közeledtek a sejtelmesen zöld fény felé. Izidor lépett be elsőként: a tágas, kerek terem mennyezetét bordázottan ívelt tartóoszlopok támasztották alá, melyek a plafon görbéjét követve a fal mellett futottak. A lovag rádöbbsent, mi árasztja a különös fényt: az oszlopok mindegyikén fényes rúnák helyezkedtek el. Úgy látszik semmit sem bíztak a véletlenre - gondolta magában. A terem közepén egy, a kintiehez hasonló szobor állt, helyesebben szólva térdelt, kezeit maga elé tartva pedig egy kőlapot fogott, melyen egy díszes, keményfedeles, kristályokkal kirakott könyv feküdt.

- Ott van! - kiáltott elégedetten Ieldan a társainak, amikor beléptek a terembe. - Tirnam, mik ezek az idétlen világító vackok?

- Nagyhatalmú védelmező rúnák, ahogy elnézem, bár alig rendelkezem némi ismerettel ezen a téren. Erős a gyanúm, hogy rendkívül fontos feladatot látnak el, még véletlenül se nyúljatok hozzájuk.

Gorbag ide-oda tekergette a fejét, még sosem volt dolga hasonló jelenséggel. Bármennyire is próbálkozott megbarátkozni vele, mindig is valami ösztönös félelmet érzett a mágia iránt, s ez a hely elég nyomasztó hatást gyakorolt rá. A lány megpróbált Izidor felé oldalazni, ám Nadriah megragadta a karját és odakiáltott Ieldannak:

- Fogjuk a könyvet és menjünk. Velük mi lesz?

- Ó, ez valóban fogas kérdés, ám ne hamarkodjunk el a dolgokat ilyen módon. - simított végig enyhén borostás állán az alacsony aszisz - Nos, aranykörös barátom, te bizonyára kimagasló tudásanyaggal rendelkezel az ilyen ősi hogyishívjakokat illetően. Lennél olyan szíves és vetnél rá egy pillantást?

Paulus halkan kuncogott egyet, Nadriah is megeresztett egy széles vigyort.

- Hát jó, ha annyira ragaszkodsz hozzá... - válaszolt Izidor fáradtan, majd a szobor elé lépett, a többiek pedig körülállták, hogy jól láthassák a könyvet.

Gorbagnak átvillant az agyán, hogy itt lenne a megfelelő alkalom a rajtaütéshez. A fegyvereiket a robosztus Nadriah vette magához, akinek láthatóan nem okozott különösebb problémát a hátáról lógó többletsúly. Csak el kéne valahogy venni tőle a pallost, aztán lecsapná Nadriahra, így Izidor is visszaszerezné a saját fegyvereit, majd a lány segítségével, aki félig elf, elmenekülnének. A terv jónak tűnt és keze már nyúlt is a pallos után, amikor halk köhintést hallott a háta mögül. Davys kardja alig néhány centire volt Gorbag halántékától.

- Nem ajánlom - mondta halk, nyugodt hangon.

Gorbag vicsorogva leeresztette a kezét. Hogy tudott így meglepni? - gondolta, s jobbnak látta, ha ő is inkább a könyvre tereli a figyelmét.

- "Elveszett Krónikák" - fordította Izidor a fedőlapon látható ősi szöveget.

- Micsoda sületlenség - szólt közbe Paulus - akár valami ostoba történet címe.

Izidor óvatos kézzel hozzáért a fedélhez, de nem tapasztalt semmi különöset.

- Na látod, nem váltam hamuvá, de még csak meg sem átkozódtam, ha erre voltál kíváncsi - fordult Ieldan felé.

- Ó hála az égnek. Így ki is nyithatnád mondjuk... - hangzott a dramatizált válasz.

- Igazán visszavehetne uram a stílusából - szólt közbe hirtelen az eddig hallgatag lány - elvégre is egy lovaggal beszél.

- Ha majd áttér Darton hitére, talán még koccintok is vele. De most lássuk mi van a könyvben.

- Biztos jó ötlet ez Ieldan? - akadékoskodott Tirnam - mégis, ki tudja miféle mágia lakozik e lapokon.

- Szerintem nem árt tisztában lennünk azzal, mit is viszünk a boszúnak nem? - érvelt Paulus.

- Lássuk a medvét! - erősítette meg Nadriah, miközben még mindig nem eresztette el a lány karját, bár ezúttal engedett valamelyest a szorításon. Gorbag megvonta a vállát, neki már teljesen mindegy volt, így is megborzongott a "mágia" szó hallatán.

Izidor lassú mozdulattal felnyitotta a könyvet. Az első lap üres volt, majd tovább lapozott a második oldalra, ahol egy színes képet talált. Tovább lapozott, s minden oldalon hasonló képeket voltak láthatók, de szöveg egy betűnyi sem.

- Egy képeskönyv? - értetlenkedett Ieldan?

- Ne ítéld előre. - igazította ki Izidor - Nézd csak, milyen furcsák ezek a képek...mintha mozognának.

- Valóban! - kiáltott Tirnam alaposabban szemügyre véve az oldalt. - Lapozz az elejére!

Izidor úgy tett ahogy a varázstudó javasolta, s elkezdtek egyenként elejéről szemügyre venni a képeket.

Az első oldalon egy csapat ork csatázott egy rakás élőhalottal.

- Ez jó, nézzük még! - javasolta Gorbag, de Izidor tovább lapozott. A következő oldalon egy óriási sárkány látványa fogadta őket, aki hozzá képest apró páncélos vitézekkel hadakozott. A katonák

szanaszét repültek a sárkány csapásai hatására és ijedten menekültek, amikor lángcsóvát fújt a torkából.

- Húúú, mekkora nagy dög. Nem szívesen akadnék össze vele - konstataálta Nadriah.

Izidor lapozott a következő oldalra, ahol egy csapat fehér ruhás, barna köpönyeges hős harcolt ezernyi fura, fémbőrű lény ellen.

- De idétlen kardok - jegyezte meg Paulus. - Lapozz tovább.

Izidor úgy is tett, s újabb látvány tárult a szemük elé. Égbe törő tornyok közt egy ledér ruházatú vörös hajú lány mászkált egy peremen, majd a mélybe vetette magát, ahol több száz repkedő doboz cikázott.

- Te jó ég ez egyre különösebb. Aki ezt készítette bizonyára erős szikrafü-függő lehetett. - mondta Ieldan magasra emelt szemöldökkel, ám már jött is a következő oldal. Itt egy tükörsima téglalap alakú kő állt ki a földből, körülötte pedig groteszk majomemberek püfölték egymást csontokkal.

- Hát ez egy beteg könyv - állapította meg Tirnam. Izidor egyre csak a könyv címén elmélkedett. Mit is mondott Serpilian és Harlen? Átjáró a világok közt? Vagy csupán egy ablak, mely betekintést enged ezekbe a világokba? De akkor hova jutott az ösmágus, aki készítette, és miért örült meg? Vajon ezek tényleg valódi világok? Mi egyáltalán a valóság? Mi van, ha a valóság valójában nem is valódi? Ezen gondolatok közt lapozott az újabb oldalra, mely különösen érdekesnek mutatkozott. Itt egy hosszú fekete köpönyeget viselő, fekete hajú férfi küzdött egy elegáns, szintén feketébe öltözött emberrel, csak hogy utóbbiból vagy száz ugyanolyan jelent meg hamarosan, de a fekete hosszú ruhás még így is elbírta a támadókkal.

Közben mind a dartoniták, mind Izidorék értetlen pillantásokat váltottak, majd Ieldan tekintete találkozott Izidoréval.

- Szerinted mi ez? - kérdezte őszinte meglepődéssel - Neked tudnod kell.

- Őszintén szólva? Fogalmam sincs.

- Lapozz, tovább, hátha kiderül, mi az értelme ennek az egésznek - javasolta Harlen. A kíváncsiság mindannyiukban felébredt, s ez egyre inkább elhatalmasodott a személyes ellentétek felett. Hirtelen azon kapták magukat, hogy egy emberként hajolnak a könyv fölé, az újabb oldalra várva. S Izidor lapozott is, ahol egy furcsa sivatagbolygót láthattak, s a homokban egy gigászi féreg hátán lovagló kék szemű férfit. Már egyikük sem tett fel kérdéseket, csak ámulva nézték a megelevenedő képet. Ezután egy óriási, világító ablakokkal teli piramis képe tárult eléjük, ami éppen felemelkedett a földről és úgy tűnt, egészen az égig akar szállni. Izidor újra lapozott, ám ekkor olyan kép fogadta őket, mely mindannyiukat megdöbbenetett. Csillagok milliárdjait látták, melyek egy színes, furcsa alakzattá álltak össze: egy gonosz, széles, átütő tekintetű, rezzenéstelen szemmé.

- Mi a bánat ez? - suttogta Davys, miközben érezte, hogy kirázza a hideg, pedig ez rá egyáltalán nem volt jellemző.

- El nem tudom képzelni - mondta Harlen hasonlóan halkán, s megbabonázva nézte a borzalmas képet.

Hirtelen az oszlopokon található zölden fénylő rúnák vibrálni, majd egyre lassuló ütemben villogni kezdtek.

- Tirnam, mi történik? - kiáltott Ieldan?

- Nem tudom, talán egy külső erő megtörte a rúnák hatalmát, de nem hinném.

- Miféle külső erő? - kérdezte Izidor, ám ekkor a rúnák ragyogása kialudt, s sötétség borult a teremre.

Na most mi van? - tette fel a kérdést Paulus néhány pillanat merev hallgatás után.

- Sötét. - hangzott a válasz Tirnam szájából.

- Talán ha meggyújtánád a fáklyát, könnyebben okoskodhatnánk - hangzott Nadriah válasza. Paulusnak csak most tűnt fel, hogy eloltotta a fáklyát, amikor beléptek a teremre, s így miután a rúnák fénye kialudt, teljes sötétség borult a teremre.

- Mi volt ez? - kiáltott fel hirtelen Nadriah? - Valamit éreztem a hátamon!

Jó pár szívdobbanásnyi ideig újabb hallgatás következett, majd a csöndben egyre kivehetőbbé vált Gorbag kuncogása.

- Mi van? - recsegte idegesen Ieldan.

- Ork barátunk leemelte a fegyvereket Nadriah hátáról. - közvetítette a helyzetet Davys hűvös nyugalommal a többiek számára.

- Mi van? Gyújts már fényt Paulus a fenébe is! - sürgette őket Ieldan.

Alighogy az utolsó szó elhagyta az ajkát, hirtelen éles fény gyulladt a teremben, mely egyenesen Tirnam kezéből áradt, akár egy világító oszlop.

- Ennyi ideig tartott elmormolni azt a pár vacak varázsigt? - méltatlankodott Ieldan a fényben hunyorogva, s közben alkalma nyílt alaposabban szemügyre venni az igencsak megváltozott helyzetet. Pár szívverésnyi időbe beletelt, amíg realizálódott benne, hogy egy rövidkard hideg pengéje tapad a torkához, amelyet a félelf lány tart. Szívesen nyelt volna egyet, de valahogy ehhez most nem volt kedve. Körbehordozta inkább tekintetét a társaságon: Gorbag lesújtani kész pallossal magasodott Tirnam fölött, Izidor egyik kardját Paulus szívéhez, másikat Nadriah mellének szegezte, ám Izidor mögött ott állt Davys, készen arra, hogy fegyverével bármelyik pillanatban átszúrja a lovag tarkóját.

- Patthelyzet - konstatálta Paulus, aki egyik kezében a fáklyát, másik kezében a tűzszerszámot tartotta, s jelen esetben igencsak nem akaródzott megmozdulnia.

- Nem ér. - állapította meg cinikusan Izidor.

Ieldan agya mindeközben folyamatosan pörgött: ha bármelyikük támadni akarna, az ő torkát a lány elvágja, az ork lecsap Tirnamra, ám Davys leszúrja Izidort. Bár lehet, hogy Izidor szúrja le Paulust, vagy az is megtörténhet, hogy az ork valójában nem is Tirnamra céloz, hanem levágja Davys fejét, ám akkor Izidor leszúrja Nadriah-t és a lány pedig végez övele.

Vagy mondjuk...nem, sehogy sem jó.

- Tudjátok mi a baj velünk? - kérdezte Izidor félig hangosan, még mindig a két mellette álló tehetetlen feketeruhásra szegezve fegyvereit.

- Sötét van? - kérdezte Gorbag

- Nincs nálunk sör? - próbált tréfálkozni Nadriah.

- Nem. Az a bajunk, hogy sehogy sem akaródzik lehtelnünk egymást. Tudjátok, már rég árkon bokron túl lennék Harlennel és Gorbaggal meg a könyvvel, ha ti nem vagytok itt.

- Tudtommal mi kíméltük meg az életeteket - agitált Paulus Izidor felé kapva a fejét. Sötét haja meglebbent a mozdulattól és most félig belelógott az arcába, ám nem mert megmozdulni, hogy megigazítsa.

- És épp ezért nem akarok vérontást. Értitek már? Gyakorlatilag egy hajóban evezünk. Más és más okból vagyunk itt, de mindnyájan feladatot teljesítünk. - folytatta Izidor, s próbált meggyőző tekinteteket eregetni a másik társaság tagjai felé, majd hirtelen Harlen vette át a szót:

- Közös célunk jelen esetben ez a könyv. Mindenki tudja, hogy vagy egyikőnké, vagy másikunké lesz. Köztes választási lehetőség nincsen.

- Áhá - vágott közbe Tirnam - szóval most arról próbáltok épp meggyőzni bennünket, hogy hagyjuk veszni az egész üzletet, csak azért mert a magadfajta álszent okoskodók igényt tartanak a cuccra?

- Akkor valamennyiünknek halnia kell - állapította meg Izidor, keserű hangon.

- Essünk hát túl rajta! - dörögte Ieldan - Mi nem félünk a haláltól!

Szavait mélyen döngve verték vissza a terem falai, s alighogy a visszhangok utáni visszafojtott csönd beállt, olyasvalami történt, amire egyikük sem számított. A kőállványon fekvő könyv egyik pillanatról a másikra szétduzzant, megannyi apró szikrázó-villogó csillámmá válva szét, melyek rövid pislogás után eltűntek a semmiben. Mind a nyolcan szó nélkül meredtek egymásra, majd Izidor döbbenet eresztette le két karját, a kardok hegye a kövezeten koppant. Gorbag ijedt tekintettel nézte végig az eseményt, s meglepetésében a pallos egyszerűen kifordult a kezéből. Harlen is lassú mozdulattal leeresztette kardot Ieldan nyakáról, miközben Paulus markából kihullott a tűzcsiholó szerszám. Tirnam elkeseredett ábrázattal engedte le kezét, Davys lassan elemelte a fegyvert Izidor fejétől, majd hirtelen a fény is kialudt.

- Cinkelés. - hangzott Gorbag mély hangja a sötétben.

- De még milyen! - sóhajtott Izidor

- Hihetetlen! - suttozta Harlen bánatosan. - Minden kutatás, amit folytattam, minden idő és utazás, minden szenvedés melyet itt töltöttem hiábavaló volt.

- Minden pénzünket elmulattuk tegnap. - tette hozzá mogorván Nadriah.

- A mindenit! Ez így nem ér! Ez annyira értelmetlen! - rikoltott fel Ieldan élesen metsző hangon.

Ekkor, mintha a semmiből keletkezett volna, lila fényesség támadt a lábuk alatt, s egy lélegzetvétel sem telt bele, a következő pillanatban már a vár napsütötte udvarán találták magukat.

Mindannyian szemüket összeszorítva hunyorogtak az éles napsütésben. Odakinn már igencsak magasan járt a Nap, az árnyékok megrövidültek, meleg száraz idő volt, az égen alig voltak felhők.

Izidor megpróbálta viszonylag hamar felmérni a helyzetet. Vajon hogyan kerülhettek ide? Itt valami nem stimmel. Villámgyorsan végigtekintett a társaságon, a többiek is épp azzal voltak elfoglalva, hogy próbálják realizálni a helyzetet. Aztán hirtelen megpillantotta a három alakot: egyelőre még csak fekete foltként látta őket, majd ahogy szeme hozzászokott a napfényhez, a kontraszt egyre inkább kiélesedett, s a három figura körvonalai kibontakoztak előtte. Középen egy hatalmas páncélos ember állt, jobbán egy sötét ruhás atlétikus testalkatú férfi, balján egy feltűnő szépségű nő.

- Nyertem! - tapsolt elégedetten a jobb oldali alak.

Izidornak fogalma sem volt róla, hogy mi történhet. Hogy kerültek ezek ide? Illetve, hogy kerültek ők is ide vissza?

- Nem szóltál nekünk, hogy elénk jössz. - szólította meg Ieldan a bal oldalt álló nőt.

- Kíváncsi voltam az események alakulására - mosolygott az titokzatosan. - Ám sajnos vesztettem.

Ieldan értetlenül bámult a nőre, Izidor most már végképp nem értette a dolgot. Balra pillantott, s meglátta Gorbagot és Harlent, akik megpróbáltak egyre messzebb kerülni a dartonitáktól és az újonnan érkezett társaságtól. A lovag úgy döntött követi példájukat, s mivel jelen esetben nem igazán törődtek velük, lassan tett pár lépést hátra, amíg végül odaért két társához.

- Ezek ismerik egymást valahonnan. Talán a megbízójuk. - súgta Harlen Izidor fülébe. Teste hozzásimult Izidoréhoz, amitől a lovagot kirázta a hideg, majd Gorbag is hozzá hajolt, ami már közel sem volt ilyen kellemes érzés.

- Szerintem pucoljunk amíg megtehetjük. Az a páncélos ott nem valami bizalomgerjesztő, s ha ezek valóban együtt vannak, semmi esélyünk ellenük.

- Várjunk még egy kicsit, még nem érkezett el a megfelelő pillanat - javasolta Izidor az orknak -
Lássuk mi sül ki a dologból.

Tekintetét újra a dartonitákra és az újonnan jött társaságra fordította, s ezúttal jobban szemügyre vette őket. A középen álló megtermett férfi testét csaknem teljes egészében díszes vértezet borította, csupán feje volt védtelen, mivel sisakját a kezében tartotta. Biztos levette a nagy melegre való tekintettel. Arca férfi szemmel nézve irigylésre méltóan jóképű, női szemmel tekintve szemrevalóan szép volt. Haját katonásan rövidre borotválta, szabályos arcszerkezetébe tökéletes beleillett barnás-zöld átütő tekintete. Ám ami rögtön szemet szúrt Izidor számára, az a páncélos roppant teljes vértjét díszítő szimbólum: a gyűlöletes kígyószív. Féktelen harag lett úrrá a lelkén, ahogy ezt megpillantotta, s nem is akart szemezni a páncélossal, inkább szemügyre vette a jobbán álló férfit. Sötét, divatos öltözetet hordott, köpenyét hanyagul hátravetette, hasonló frizurát viselt mint a páncélos, ám arca valami visszafojtott öncélú agresszióról árulkodott. A bal oldalt álló nő a legtöbb férfi szívét megdobogtathatta, ám hamisan üres szépsége csak egy fintort csalt Izidor arcára. Dús világos haja a vállára omlott, hibátlan arca, telt ajka vékony mosolyra húzódott, nagy zöld szeme megcsillant. Izidor ráncolni kezdte a szemöldökét, miközben Harlen felé fordult.

- Ez nem stimmel. Mi közös dolga lehet Orwella és Darton híveinek? - súgta a fülébe, miközben a lány haja hozzáért az arcához. Ismét megborzongott: hosszú évek óta nem érzett ilyet.

- Szerintem figyeljük mit mond a fonothajú. - hangzott a dallamos halk válasz.

Figyelmüket újra a megkezdett párbeszéd felé fordították, s lélegzetvisszafojtva várták, hogy mi történik.

- Kik ezek itt? Talán a barátaid? - recsegte háborogva Ieldan

- Fogalmazzunk úgy, hogy a partnereim - válaszolt a nő csilingelő hangon.

- Mit idétkenedik ott az a sunyi figura? Mit nyert meg? - kérdezgett tovább Ieldan, láthatóan türelmetlenül.

- Hármunk fogadását, te bolond - bökte ki pimaszul a hatalmas páncélos alak. Ieldannak a fejébe szállt a vér a sértegetéstől, s lassú mozdulattal elkezdte felhúzni a nyílpuskát.

- Csak ne olyan hevesen. - mondta még mindig nyugodt hangon a nő.

- Tudtommal csak annyiból állt a megbízásunk, hogy hozzuk el neked azt a könyvet. Nem volt szó sem az orwellánus barátaidról, főleg nem a relikviamániás fura csapatról - vette át a szót Paulus kimért szónokiassággal, miközben ujjával Izidorék felé bökött.

- Ők is részesei a játéknak. - válaszolt vigyorogva az alattomos képű sötét alak.

- Pakolj ki te disznó! Miről is van szó tulajdonképpen? - hörögte Ieldan félretéve a jómodor legkisebb megnyilvánulását is.

- Nos, akkor ideje, hogy bemutatkozzunk - kezdte a páncélos.

Izidor folyamatosan gondolkozott, s kezdett összeállni fejében a kép: a nő minden valószínűség szerint az a boszorkány, aki megbízta Ieldan csapatát, hogy hozzák ki a könyvet. Ieldanék nem ismerik a másik kettőt, akik viszont úgy néz ki, valamiféle fogadást kötöttek a boszorkánnyal együtt, a kérdés már csak az, hogy mire, és hogy miként kerülnek ők a képbe. Közben a páncélos alak elkezdte monológját:

- Az én nevem Antom, a mellettem álló barátom pedig Atalosh. A hölgy már minden bizonnyal bemutatkozott nektek, amikor e megbízást adta. - széles mosoly jelent meg az arcán, majd tovább folytatta. - Mit is mondjak, nagyon meglepődtem, hogy mindannyian életben maradtatok, sőt egyáltalán az, hogy mindkét fél sértetlen. Nos, hogy is mondjam, én és barátaim kötöttünk egy kis fogadást, miszerint kinek sikerül megszereznie a könyvet.

- Honnan tudnak ezek a könyvről? - kérdezte Harlen Izidort, ám ezúttal nem suttozva, hanem csupán pusztá gondolata erejével. Izidor meglepődött Harlen ezen képességén, bár gyanította, hogy a dartonita társaság némely tagja is rendelkezik vele. Antom tovább folytatta:

- Én személy szerint Krad híveire fogadtam. Ám fennáll a kérdés, mi végre mozdulnak ki okoskodó lovagjaik kényelmes váraikból, hogy eljőjenek ide a világ végére. Ebben játszott szerepet a kedves kis elf hölgy, aki volt oly szíves és eljött ide, hogy magával csalja még pár rendtársát. Abban reménykedtem, legalább két embert küldenek utána, végül amint látom csak ez a mitugrász érkezett, és magával hozta a kis barátját is.

Gorbag a szavak hallatán felhorkant, ám Izidor visszafogta.

- Lehetetlen! - mondta Harlen fennhangon - hiszen én magam kutattam fel a réges-régi írásokat a könyv után!

Antom újból elvigyorodott, ahogy a lányra villantotta barnás-zöld szemeit, majd jóízűen nevetni kezdett.

- Ostobábbak vagytok, mint azt valaha is képzeltem. Megvizsgáltad, vajon eredetiek -e azok a tekercsek? Vagy hogy a könyvtáros igazat mond -e neked? Megkérdeztél bárkit is, valódi -e a legenda?

- Ti örültek vagytok! - vágta hozzájuk Izidor

- Ugyan! Csupán szórakozunk...

Ezt már Ieldanék sem hagyhatták szó nélkül:

- Ez azt jelenti, hogy fölöslegesen jöttünk a könyv után? Csak pusztá kedvtelésekből kockáztattuk az életünket?

- Ugyan, ne reagáljátok így túl a dolgot - legyintett Atalosh.

- Ne reagáljuk túl a dolgot? - ordított Nadriah és fenyegetően előre lépett

- Várj! - kiáltott közbe Izidor, mire Nadriah kissé megtorpant - Hadd mondja végig.

- Hol is tartottam. Ja igen: szóval barátaimmal már évek óta kötünk hasonló fogadásokat. Jelen esetben arra voltunk kíváncsiak, vajon Krad, vagy Darton hívei győzedelmeskednek. Próbáltunk úgy időzíteni, hogy nagyjából egy időben érjete a falu...szóval a városba, s hogy egyszerre gyertek fel a várba. Természetesen kissé megnehezítettük a dolgokat, ugyanis be kellett jutnotok, majd át kellett vágnotok a csapdákon. A legtöbben általában már ennél a résznél elhullottak, vagy pedig egyszerűen lehentelték egymást, mikor találkoztak. Jó kis móka volt. Persze Krad lovagjait nem lehetett csak úgy idecsalogatni, előbb megfelelő indokot kellett adni számukra. Kitaláltuk tehát ezt az ostoba síkból nyíló kapus dolgot. Meglepő, hogy képesek elhinni egyesek az ilyen triviális baromságokat. Meg aztán kapóra jött ez a régi vár is. Igazából fogalmam sincs, hogy mely vallás, vagy faj képviselői húzták fel annak idején, de minden bizonnyal kitűnő díszlet egy ilyen jó kis mulatsághoz. Kíváncsiak voltunk, vajon mi az erősebb Krad szolgáliban: a feladatuk teljesítése utáni törekvés? Vagy esetleg a fanatizmus? Hagyják -e társaikat veszni az áhított dolog megszerzése végett, vagy inkább szembeszállnak rendjük ideáival és mentik egymás bőrét? Valóban érdekes kérdések ezek. Persze kissé megfűszerezte a dolgot, hogy egy inhumán korcs is csatlakozott hozzájuk. Na és itt vannak Darton hívei a maguk sajátos világ és életszemléletével. Gondolom ti azért értitek a tréfát, bár őszinte leszek: ellenetek fogadtam. A hölgy viszont végig nektek drukkolt, csak Atalosh tett arra, ami a legvalószínűtlenebb, vagyis hogy a két csapat valamilyen együttműködést produkál. És lám, milyen kiszámíthatatlan a sors: ő nyert. Persze lehettek volna még durvább jelenetek, például, ahogy Krad lovagja becsületességét félretéve csapdába csalja a dartonitákat, vagy orvul elvágja a torkukat, ám sajnos erről az élményről le kellett mondanunk.

- De hát a könyv? Ezek szerint hamis volt? - kérdezte ingerülten Izidor

- Természetesen - válaszolt lekezelően Atalosh.
- Hát a csapdák? - tette fel a kérdést Paulus
- Mi találtuk ki őket.
- És a rúnák? - vetette fel Tirnam
- Csupán illúzó.
- A zombik? - dörögte Gorbag
- Ó igen. Nos ők a régebbi játékosok, akik sajnos kiestek.

A szót a boszorkány vette át:

- Természetesen honoráljuk az erőfeszítéseketek. - lépett Ieldanhoz, s egy zsákocskában nagy csomó aranyat nyomott a kezébe. Ieldan feltekintett a nőre, de szemében csak úgy tomboltak az indulatok. Egy mozdulattal kiütötte a nő kezéből az erszényt, s az aranyak csilingelve gurultak szét a földön.
  - Senki nem veszi meg a becsületünket! - mondta mély fenyegető hangon. Társai helyeslően bólintottak. Gorbag áttörte magát a társaságon és Antomhoz lépett.
  - Te szánalmas féreg! Megsértetted a barátom és jómagam lovagi becsületét. Megszégyenítetted a velünk lévő hölgyet. Hazug és álnok módon csapdába csaltál bennünket. Én, a gyíkos lovag ezennel párbajra hívlak, hogy megbosszuljam a rajtunk esett sérelmeken! Kezdhetsz imádkozni!
  - Milyen megható! - lelkendezett Antom - Erre valóban nem számítottam volna. Nos akkor talán ideje, hogy menjünk.
- A boszorkány felemelte a kezét, mire pár méterrel mögöttük egyszerre csak vibrálni kezdett a levegő, majd mintha a tér kettévált volna, egy örvénylő kapu formálódott ki a semmiből. Antom és Atalosh hátat fordított a társaságnak és megindultak az átjáró felé, ám hirtelen, a kapu előtti levegő mintha megfagyott volna, s pillanatok alatt szabályos, vastag és áttörhetetlennek tűnő jégpáncél képződött a bejárat előtt. Antom visszafordult, s megpillantotta a felemelt kezű Tirnamot.
- Nem mentek ti sehova! - morogta a varázsló eltökélten. - Gyertek, játsszuk le ezt a mérkőzést.

A három alak megtorpant, de látszólag nem lepődtek meg a dolgon, majd lassú kimért mozdulattal visszafordultak. A boszorkány pajkos tekintetet villantott társaira, Atalosh ajkán félmosoly jelent meg, ahogy visszakacsintott. A kapu mindeközben egy villanással bezáródott, a jégdarabok csilingelve omlottak le.

- Ezt eddig még senki nem kockáztatta meg - mosolygott álszentül Antom. - Szánalmas, ám ha akarjátok, ím legyen.

Azzal egy hirtelen mozdulattal előrántotta palástja alól cirádásan díszített pallosát és szúrta. Izidor kezdetben nem fogta fel, hogy kit is ért a találat, majd lassan oldalra fordította a fejét. Antom széles vigyorral állt kezében a karddal. A pillanat mintha megfagyott volna, mintha lelassulva hullottak volna alá a szemek az idő nagy homokórájában. Izidor tekintete végigsiklott a díszes pengén, majd elérkezett oda, ahol a fegyver vége a testbe mart: arasznyi mélyen állt ki Harlen mellkasából. A vér lassan serkent ki a sebből, végigcsorgott a penge élén, s egy csepp lehullt a földre, ahol belecsobbant a portengerbe. Izidor félrefordított fejjel nézte a látványt, az idő még mindig csigalassúsággal haladt. A következő események csak részletesen, pillanatképekként hatoltak el a lovag agyába: ahogy Gorbag felordít és előkapja gigászi pallosát, majd lesújt Antomra, az ütés azonban csak a szépen megmunkált vértet éri és szikrát szórva siklik végig fém a fémen, ahogy az alattomos Atalosh kezében megcsillantja a különös fegyvert a napfény, ahogy a boszorkány ajka fenyegetően remegni kezd. Izidor tekintete tovasiklott a képeken, s most a dartonitákra tévedt, akik ugrásra készen álltak. Paulust szinte szétveti a lendület, ahogy támadni készült, Tirnam hajába belekap a szél amint oldalra lendül, Nadriah fintorogva néz ellenfeleire, Ieldan célra emeli a nyílvetőt. S végül Izidor tekintete összekapaszkodott Davyséval: úgy érezte egy időtlen lény néz vele farkasszemet. Izidor ebben a pillanatban öregnek, gyengének és tehetetlennek érezte magát, pedig még csak harmincszor látta a tavaszt. Majd egy hang szólalt meg a fejében; Davys hangja. "Végezzünk velük". Izidort nem különösebben lepte meg a dolog. Jelen esetben már szinte semmin sem lepődött volna meg. Majd mintha egy forgószél kapta volna fel, régi emlékek villantak az agyába. Olyanok melyeket legszívesebben elfelejtett volna, s olyanok, melyekre akarva sem emlékezett. S ezt követte a tökéletes üresség. Olyan érzése támadt, mintha ez az egész körülötte zajló dolog egy rosszul megkomponált dráma lenne, egy tehetségtelen szerző tollából. Nem volt értelme, se célja, se vége. Hirtelen megérezte a két kard markolatát a kezében: jóleső érzéssel töltötte el, ahogy a fegyver a tenyerébe simult. Nem tudta mit fog tenni. Érezte, hogy süt a nap, hogy

homlokát lágyan meglegyinti a szellő, és hogy megint valamivel kevesebb lett a világ. S akkor hirtelen minden felgyorsult, az idő kereke visszazökkent a jól kitaposott keréknyomba. Megszorította a két markolatot és felemelte a kardokat. A napsugár végigszaladt a dísztelen sima pengén. Izidor még elkapta Davys elismerő tekintetét, mielőtt végleg kitört a mozdulatlanságból.

Harlen teste összeroskadt, ahogy Antom Gorbag csapását kivédve kirántotta belőle a pengét, majd egy nyíl hajszálnyival a nyaka mellett suhant el. Gorbag megpróbálta fellökni Antomot, láthatóan kevés eredménnyel, a páncélos talán még nála is erősebb lehetett, bár ez igencsak ellenkezett a józanésszel. Majd hirtelen a fekete ruhás dartonita csapat szétrebbent: hozzá voltak szokva az összehangolt akciókhoz.

- Uraim... - kiáltotta Ieldan színpadiasan társai felé - ...pusztítás!

Izidor egy pillanatig azt hitte, az összeszokott csapat szétszedi az ellenséget. De csak egy pillanatig, ugyanis ami következett, attól kiverte homlokát a veríték. Nadriah eszeveszett módon pörgetve két láncos buzogányát, rugalmas léptekkel közelített Antom felé. Ábrázatán magabiztos szikárság látszott, amint maga előtt lengette a tüskés golyókat, szemből valóban nem lehetett valami bizalomgerjesztő látvány. Antom elhajolt az első suhintás elől és maga is elkezdett hátrafelé lépkedni. Újabb suhintás következett, mely ezúttal a díszes mellvérten koppant, kissé megkarcolva azt. Antom ajka gyűlöletes mosolyra húzódott: Nadriahnak ideje sem volt feleszmélni, a hatalmas páncélos meglendítette a ciradás pallost és egy hihetetlenül erős vágással egyszerűen könyökből lecsapta a meglepett hegyiember bal kezét. A levágott kar pörögve repült a levegőben, elhajítva a buzogányt. Antom nevetni kezdett, ahogy Nadriah elkeseredetten markolta a csonkot, majd egy ugyanilyen vágást vitt be, ezúttal lábra. Az eddig oly sebezhetetlennek és keménynek hitt Nadriah a földre rogyott.

- Tirnam! - üvöltötte teljes erejéből.

Nem kellett sokáig várnia, barátja rögtön észrevette mi történt, ám ő jelen esetben a boszorkány felé rohant, hogy végzetes csapást okozzon számára. Meglepődni sem maradt ideje, amikor a nő kitarzott ujaiból kékes villámok csaptak ki, melyek belemartak a varázsló testébe, aki esztét vesztve rángatózott a földön. Paulus én Ieldan összenéztek, majd köralakban rohanni kezdtek. Ieldan széleseben oldalazott, nyomában felporzott a talaj, ahogy Atalosh felé vette az irányt. Célra tartotta a nyílpuskát, ám legnagyobb meglepetésére egy láthatatlan erő egyszerűen kilökte kezéből a fegyvert. A meglepődés hatására egyszerre csak elveszítette lendületét; a fegyver után kapott, ám az a földre zuhant. Mire felnézett, szembe találta magát az alattomos tekintetű Ataloshal. Nem tehetett mást, előrántotta enyhén hajlított pengéjű kardját. Csendülve csapódott egymásnak a két acél, ahogy Atalosh íves pengéjével érintkezett. Kölcsönösen támadtak és háritottak, körbe-körbetáncoltak, hol egyiküknek, hol másikuknak sikerült bevinnie egy kisebb találatot. Egy darabig úgy tűnt, a csata tulajdonképp kiegyenlített, de váratlanul, mintha csak a pillanat műve lett volna, Atalosh elképesztően gyors támadássorozatot zúdított Ieldanra. Az első vágás a karját hasította fel, a második a mellkasát, a harmadik pedig a gyomrát. Ieldan suhintott, ám nem találta el támadóját, aki újabb vágásokat eresztett meg. Ezúttal a nyakát találta el, majd elképesztő ügyességgel körbepörögte tehetetlen áldozatát, a hátán ejtett egy fájdalmas vágást. Így is folytatódott volna tovább ez a kegyetlen tánc, ám hirtelen egy dobótőr szelte át a levegőt és beleállt Atalosh combjába. A férfi felordított, Ieldan pedig térdre rogyott a fájdalomtól. Nem kellett töprengenie, ki hájtotta el a törte; egy szemvillanás múlva megjelent Paulus, szélesebb mozdulattal készült átvágni a térdeplő Atalosh torkát. Ám a végső mozdulatot már nem tehetette meg, vakító villámok csapódtak a testébe. Görcsösen összecsuklott a fájdalomtól, miközben Atalosh oldalra vetette magát. Ieldan erőlködve feltápáskodott, csupa vér volt a teste, s megpillantotta Nadriah haláltusáját: a kígyószíves lovag nemes egyszerűséggel szíven szúrta a lecsokolt lábú harcost.

- Megölték Nadriaht! - visította Ieldan

- Szemetek! - nyögte Paulus. A semmiből ismét megjelent Atalosh. Először fejen ütötte Ieldant, majd éles fegyverével hastájékra szúrta.

Gorbag hatalmas csatakiáltással rontott Antomra: a pallos belevágott a fémbe, ám a testet nem érte károsodás. Antom megfordult és egy iszonyatos vágással oldalba szúrta az orkot, pont azon a ponton, ahol a vértzet két lemeze egymáshoz illeszkedett, majd ellökte magától. Tirnam lassan feleszmélt a villámok okozta sokkból, az egész teste sajgott a kintől. Elméjébe Paulus kétségbeesett hangját hallotta: "A páncélost! Megölte Nadriaht!"

Tirnam éktelen haragra gerjedt: legjobb barátja veszett oda. Nagy erőfeszítés árán féltérde ereszkedett és mormolni kezdett egy varázsigét. Tudta, hogy kevés az ideje.

Izidor döbbenetesen nézte az eseményeket, eszébe sem jutott, hogy percek alatt többszörösen csökkent az esélyük. Hirtelen nem is tudta, kit támadjon. Ostobának érezte magát, fölöslegesnek. Ez az egész pusztítás olyan gyorsan robbant ki a semmiből. Nem érezte a hajdani harci szellemet, legszívesebben otthagyt volna az egészet, elfutott volna és nem is gondolt volna többé az egészre. Olyan érzése volt, hogy nincs is itt semmi keresnivalója. Majd hirtelen meglátta maga előtt a fekvő lányt. S akkor, csak akkor eszmélt rá az idegen tudatra az elméjében: valaki arra akarja kényszeríteni, hogy adja fel a harcot, hogy ne is törődjön a többiekkel. A boszorkány! Izidor rávillantotta tekintetét, érezte, hogy az idegen akarat próbálja igája alá hajtani az övét, de már nem maradt sok esélye. Úgy szakadt ki a boszorkány elméje Izidoréból, mintha kitépték volna. Újból harcra késznek érezte magát, hirtelen azonban egy sötét alak suhant felé és egyszerűen elsodorta: a tűznyíl pár arasznyival mögöttük csapódott a földre, nagy robbanás kíséretében.

- Hol voltál idáig lovag? - tett szemrehányást Davys.

- Volt egy kis nézeteltérem a boszorkánnyal, de már jól vagyok.

- Akkor pedig gyere már!

Paulus odavonszolta magát a fetregő Ieldanhoz és megpróbálta felsegíteni.

- Jól vagy Dan? Erősebbek, mit képzeltük! - mondta, hangjában bujkáló megdöbbenéssel.

- Valóban! - suttogta Atalosh, miközben hátulról gerincen szúrta Paulust - Ostobák voltatok, hogy belénk kötöttetek.

Ieldan, csak Paulus megdöbben arcát látta, majd barátjának fölé magasló teste oldalt fordult és hasra borult.

- Most pedig te következel barátocskám! - közeledett eszelősen Atalosh, kivont vértől izamós pengével, sebzett lábát maga után húzva. - Őszintén meglep, hogy még életben vagy.

Ieldannak elkerekedett a szeme. No nem attól, hogy Atalosh egyre közeledett, hanem attól, amikor meglátta, kik közelednek Atalosh felé. Davys és Izidor szélesebben rohant a férfi felé, Atalosh azonban meghallotta futó lépteik zaját és Ieldant hanyagolva szembefordult velük. Sikeresen hátrította a feléje érkező két csapást, szemmel alig követhető ügyességgel forgatta a kezében villogó fejevadászkardot. Lába ugyan sebzett volt, s ez helyhez kötötte, de így is megesegett, hogy egyszerűen derékből hajolt el egyes vágások elől, ami Izidort igencsak meglepte. Davys hátrébb ugrott, hogy Ieldan védelmére keljen, s Atalosh ekkor látta elérkezettnek a pillanatot, hogy elhajítsa jobb keze ingujjába rejtett csatacsillagját, mely cikázva pörgött el arasznyival Izidor füle mellett, s végül Davys bal vállát találta el. Davys felordított a fájdalomtól, ám hihetetlen gyorsan felmérte a helyzetet: a csillagot egyszerűen kitépte magából és visszahajította Atalosh felé. A dobás kissé erőtlenn volt, ám Atalosh kénytelen volt félreugrani, s ezt rosszul tette, ugyanis sebzett lába görcsös fájdalommal reagált a mozdulatra. Izidornak ez a pillanatnyi kiesés épp alkalmat nyújtott arra, hogy feltérképezze ellenfele gyenge pontját: szabadon mozgott előre hátra, széles ívben ugrált jobbról balra, s egy óvatlan pillanatban sikerült bevinnie a kritikus csapást: kardját közvetlenül Atalosh szegycsontja alá szúrta. A kimunkált testű férfi értetlenül nézett vissza Izidorra, amint felfogta, hogy a csata végkimenetele immár kétségtelen. Arca eltorzult az indulattól, artikulátlan hangon ordított a lovagra:

- Úgyis megdöglötök! Mind meg fogtok dögleni...!

Izidor tisztában volt vele, hogy amit most tesz, ellent mond a lovagi morálnak, de a hirtelen támadt agresszió hatására egy pillanatra elborult a józan ítélőképessége: miközben egyik kardjával még mindig felnyársalva tartotta Atalosh, a másikkal egyszerűen lecsapta a fejét.

Gorbag elszánt dühvel csapott le újra Antom irányába ám a kígyószíves meglepően jól háritotta a támadásokat. Óriási ütést vitt be Gorbag mellkasára, az ork hátrazuhan a támadás erejétől. Testét újabb és újabb vágások érték, úgy érezte, az a pallos mintha valami törhetetlenül kemény anyagból készült volna. Teljes vértje szanaszét horpadt, darabokra esett szét. A deformálódott darabok a húsába martak, érezte egyre fogy az ereje, de hősiiesen kitartott, akár a halálig is. Érezte a lelkében tomboló bosszú erő adó lüktetését is: ez a romlott lelkű kígyószíves megölt egy ártatlan fegyvertelen lányt, megalázta a barátját és beletipt a saját lovagi becsületébe. A pallos sújtásai azonban nem kímélték a testét, több sebből vérzett már, fogát összeszorította a fájdalomtól. Antom kivillantotta fehér fogsorát, ahogy végzetes vágásra emelte fegyverét; pontosan az ork nyakára célzott, amikor a tüzes gömb a hátába csapódott, s a lendület előrevetette a hatalmas testet.

A térdeplő Tirnam elmosolyogott a látványtól, ám öröme nem tarthatott sokáig, amikor a halálos villámok újból utolérték.

Izidor hátratekintett Ieldanra és a mellette támolygó Davysra, akinek ruháján egyre nagyobb foltban terjedt szét a vér a vállán lévő sebből.

- Szép munka volt lovag! - lihegte Davys elismerő hangon, úgy tett mintha meg sem sebződött volna.

- És Ieldannal mi van?

- Hagyjatok...magamra! Végezzetek...azzal...az átkozottal!

Ekkor jutott el hozzájuk Tirnam halálsikolya, mikor testét teljesen tönkretették a villámok.

- Kapjuk el! - kiáltott Davys, de Izidor más irányba nézett

- Hihetetlen... - suttogta magában, ahogy a dühödten feléjük rohanó Antomot megpillantotta - hiszen most sebezte meg Tirnam!

Gorbag a földön feküdt szétroncsolt páncéljában. Csak annyit látott, hogy a kígyószívest találat éri, ám a következő percek kiestek a fejéből. Egész testét marcangolta a fájdalom, szétroncsolt páncéljának darabjai most kifejezetten akadályozták a mozgásban. Fejét oldalra fordította, s látta amint Antom, hátán egy hatalmas sebbel Izidorék felé fut. Hogy élhette túl egyáltalán?

Antom elvesztette kezdeti lendületét, a hátán lévő seb éktelenül lüktetett, s ez elvette előbbi jókedvét is, ráadásul az egész páncél átforrósodott. Arcán a magabiztos vigyor helyett most harag és utálat ütközött ki. Eszeveszett módon esett neki Izidornak és Davysnak, akik pörögve-forogva próbálták a támadásokat háritani. A pallos halálos ütemben suhogott a levegőben. Izidor támadt, majd visszaugrott, Davys körbetáncolta a hatalmas testet, de nem okozhatott nagyobb sérülést számára. Így járták hárman halálos táncukat, mely győzelemig, vagy teljes megsemmisülésig tartott. Davys megpillanthatta Antom hátát, ahol Tirnam által bevitt tűzgolyó brutálisan szétrepesztette a páncélt, sikeresen bevitt egy kisebb szúrást, azonban Antom durván megbosszulta a dolgot: Davys testét újabb találat érte.

- Roppant felsőbbrendűnek képeled magad mi? - ordította dühödten Davys a kígyószíves lovagnak.

Antom most Izidor felé suhintott: a pallos eltalálta Izidor jobb kezét, Kradnak hála azonban csak a bőrt hasította fel, de így is elég volt ahhoz, hogy a fájdalomtól használhatatlanná váljon.

Ieldan lassan felemelte a tekintetét, s körbenézet: látta az élettelenül fekvő Tirnamot, a gyalázatos módon szétkaszabolt Nadriaht, a fetrengő orkot, s végül maga mellett régi harcostársát, Paulust, kiálló törrel a hátában. Majd végre megpillantotta azt a valamit, a kulcsát annak, miként adja ki magából a szívében felgyülemlett bosszúvágyat: a kézi nyílpuskát. Tőle alig tíz méternyire feküdt a fegyver, s minden erejét össze kellett szednie, hogy egyáltalán megmozdulhasson. Kínok közt vonszolta magát előre a poros földön, hosszú vércsíkot húzva maga után. Fogai közt ropogtak a homokszemek, ízük a vér ízével elegyedett. Méterről méterre húzta előre magát kezével, nem volt már számára más cél, más kívánság, csak hogy bosszút álljon elesett társaiért.

Davyst iszonyatos ütés érte, ahogy Antom súlyos pallosa újból eltalálta. Bőrvértje egyszerűen felrepedt, a kard éle a húsába harapott, végigszántva a mellkasát. Oldalra pördült, de nem tudta megtartani egyensúlyát és hamar a földön találta magát. Fülét gúnyos kacaj ütötte meg, ahogy a boszorkány közeledni kezdett felé. Szép ajka most csúfos mosolyra húzódott, dús haját lengette a szél, szép zöld szeme pedig gonoszán villogott. Aztán a szép szemek hirtelen elkerekedtek. A nő nem tudta mikor történt, s el sem tudta képzelni hogyan. Lassan hajtotta le a fejét, mint aki fél attól, amivel szembe kell néznie: hasából egy nyílvevő állt ki. Fejét a feltételezett irány felé fordította, ahonnan a találat érkezhett. Ott állt Ieldan akár egy ledőlni készülő ősi emlékmű. Szörnyen nézett ki: teste megannyi sebből vérzett, ajka sarkaiból két oldalt piros csík kúszott a nyaka felé. Arcára azonban újra visszatért az a jól megszokott öntudatos magabiztosság, ahogy ismét meghúzta a ravaszt. A következő nyílvevő a nő mellébe fúródott. Ieldan térdre rogyott, de még láthatta összeesni a boszorkányt, mielőtt végleg elsötétült előtte a világ.

Antom megszállott vigyorral fordult Izidor felé: szép arca most egyszerre gonosz és földöntúli lett.

- Hát csak mi maradtunk barátom! - hörögte, miközben vércseppek permeteztek a szájából.

Izidor a még használható bal kezével védekezően maga elé tartotta a kardját, sebzett jobbát maga mellett lógatta.

- Úgy látszik így kell lennie. Gyere, essünk túl rajta.

Különösképp nem érzett félelmet, s nem érezte az életbe való görcsös kapaszkodás készítését sem. Lelke megnyugtatóan tiszta volt, hosszú évek óta most először. "Csak a szép marad meg végül."

Antom megperdítette pallosát és borzasztó csapást mért Izidor oldalára. A láncing szemecskéi szétrepedtek az ütés erejétől, a fegyver felhasította a húst, s Izidor meg volt győződve róla, hogy pár bordája is eltört. Kicsúszott lába alól a talaj, fejét beverte egy kiálló kőbe, az ütéstől csak lila foltokat látott. Antom fenyegető démonként magasodott felé, véres fogai kivillantak a szájából.

A következő pillanat abszurditása még így is megdöbbenette Izidort: a semmiből egy visító szőrös lény vetette rá magát Antom hátára, pont arra a helyre, ahol a páncélon lyukat ejtett Tirnam lövése. Antom felordított és örült módon kapott hátra, hogy lesodorja magáról a vérmókust. Ez pár pillanat alatt sikerült is neki, páncélos öklével szétroppantotta és a földhöz vágta az állatot. Szembe találta magát a rendesen elkalapált gyíkos lovaggal, aki mellet egy üres zsák feküdt. Gorbag, ahogy csak tehette kihúzta magát, szakadt palástját meglengette a szél. Antom arca eszelős vigyorba torzult, pallosát pörgette maga előtt, s az ork éktelen csatakiáltást hallatott:

- Senki sem élheti túl a gyíkos lovag bosszúját!!!

Minden erejét beleadta a támadásba, borzalmas lendülettel sújtott le Antomra, aki szintén döntő csapást készült mérni ellenfelére. A két hihetetlen erő egymásnak ütközött, s a két pallos fülsértően recsenve tört darabokra. Antom értetlenül nézte szétrepedt fegyverét, az ork azonban mit sem törődött a dologgal, még így is volt mivel harcolnia:

Gorbag félbetört pallosa szabályosan kettéhasította a kígyószíves koponyáját. A hatalmas test egy darabig magatehetetlenül állt egyhelyben, majd elzuhant, mint valami élettelen gölem. Az agya a koponyán ejtett léken keresztül kifröccsent a poros kövezetre.

A boszorkány még életben volt, amikor látta Antom testét elzuhanni. Nem érzett mást, csak felfoghatatlan döbbenetet. Hogyan történhetett? Majd úgy érezte valaki mellé kúszik, s szeme előtt homályosan egy férfi vonásai rajzolódtak ki: Davys szoborarca most elnyútnak és idősnak tűnt, mintha éveket öregedett volna.

- Kérlek! - suttogta a boszorkány - Bármit megkaphatsz segítségédért cserébe.

- Csak egyvalamire van szükségem - mondta rekedten Davys, s a nő nyakára vetette magát. Szemfogai belevágtak a húsba, vér serkent a sebek helyén, melyet Davys az élet elixírjeként szívott magába. Végzett, mielőtt a nő szíve utolsót dobbant volna.

A nap süt. Ez volt az első gondolat mely utat tört Izidor öntudata felé. Nagyon megütötte a fejét, ám lassan ismét visszaállt a valóság biztos talajára. Kinyitotta a szemét: a szépen kéklő égboltot látta maga előtt; csak néhány felhőcske úszott lomhán, a kékség óceánján. Arcát kellemes melegséggel ragyogta be az aranyló nap. Ám a következő mozdulat közel sem volt kellemes, amikor megpróbált feltápászkodni. Minden ízülete sajgott, csontjai ropogtak, ám egy kéz megtámasztotta hátulról és ülő helyzetbe segítette. Izidor most a lepusztult udvart látta maga előtt, s még valakit. Azt, aki felsegítette: Davyst, kinek titokzatos arca ismét fiatal és kifürkészhetetlen volt, bár ezt Izidor nem érzékelte: nem láthatta előbbi elgyötört állapotában, s azt sem, mit tett az imént. Nem tudta mennyi idő telt el, mióta elveszítette az eszméletét, de úgy érezte, csak percek lehettek.

- Segíts talpra állnom! - mondta összeszorított fogakkal.

Davys felsegítette a dülöngélő lovagot, aki bizonytalanul állt meg lábain. Körbetekintett a romos udvaron, majd pár lépést tett előre. Mellette közvetlenül ott feküdt a halott boszorkány teste, nyakán két pontszerű sebbel, testéből két kiálló nyílvezzővel, s ott hevert Antom holtteste is. Te jó ég, tényleg ketté van hasítva a feje? Izidor lassan felnézett, majd komótos léptekkel elindult. Jó pár lépésre ott volt Paulus is, orvul hátra szúrva, arcán a kisimult rejtélyes nemesi vonásokkal, valamint a darabokra vágott Atalosh is. Tett még pár lépést: nem messze feküdt Ieldan. A hátán hevert, kezével még mindig a nyílvetőt markolta, arcán azonban nem tükröződött sem rémület, sem csalódottság, csak valamiféle megnyugtató elégedettség, melyhez egy alig felfedezhető mosoly is társult. Izidor lassú mozdulattal lehajolt, hogy lefogja Ieldan szemeit. Nagy nehezen újra felállt, s balra indult: maga előtt látta a tréfás ábrázatú Tirnamot: arcát kormos foltok piszkolták be, göndör haja szétterült a földön. Szeme csukva volt; mintha csak aludt volna. Izidor újra tett néhány lépést, elborzadt Nadriah megcsonkított testének szörnyű látványától; valahol legbelül őszintén sajnálta a harcost. S végre megpillantotta Gorbagot is: ott térdelt Harlen mellett, kezei közt tartva a lány fejét. Izidor, ahogy csak erejéből telt odasietett.

- Meghalt. - dörmögte Gorbag csöndesen.

Izidor lerogyott a lány mellé. Nézte, csak nézte a szép arcot. Nem látszott rajta fájdalom, vagy szenvedés. Egész arca fura mód nyugodt volt, s még így is megejtően szép. Izidor tekintete homályossá vált, egy könnycsepp csillan a szeme sarkában.

- Mi a baj lovag? - kérdezte lassan az ork.

- Csak a por Gorbag. Csak a por.

Recsegő lépteiket hallott maga mögött, Davys csizmája alatt ropogtak a kövek. A piszkos, szakadt ruhás alak lassan odaért a két másik térdeplőhöz.

Ez annyira... - lehelte Izidor csukott szemmel

- ... értelmetlen? - fejezte be a mondatot Davys, kiolvastva Izidor gondolatát.

Davys eltöprengett, ahogy ott térdelt Izidor mellett. A lehunytt szemű lovagot nézte, s eszébe jutottak elesett bajtársai. Csaknem három éve kalandozott velük, ám ők már sokkal régebről ismerték egymást, sok helyen megfordultak a világban. Elfogadták Davyst annak, ami volt, sosem kérdezték múltjáról, vagy különös természete titkairól. Ha szavakra volt szükség, Ieldan vitte a prímet, ha nyers erőre, Nadriah volt a megfelelő ember. Ha mágia kellett, Tirnam lépett közbe, ha ügyesség, Paulusra volt szükség. Davys nem szerette a feltűnést, nem akarta felhívni magára a figyelmet. Sokkal inkább szeretett meghúzódni a háttérben, ám sokszor csak az ő érzékei és különleges képességei mentették ki a bajból a csapatot. Kiválóan bánt a fegyverekkel, akárcsak a nőkkel, utóbbi miatt néha parázs vita alakult ki társaival. Davys jó szívvvel gondolt vissza barátaira és az együtt eltöltött évekre, most azonban eddigi élete pillanatok alatt megváltozott, lelkét üresség és bizonytalanság járta át. Büszke volt bajtársaira, hisz küzdelemben estek el, s most bizonyára nyugodt szívvvel állhatnak Darton színe elé. Davys számára azonban az élet ezen szakasza lezárult. Nem tudta mihez kezdjen, vagy hogy hol van az ő helye egyáltalán a világban. Merengéséből csak akkor eszmélt fel, amikor Izidor hirtelen kizökkent korábbi mozdulatlanágából, s nagy nehezen felállt, majd hátat fordított nekik. Fájdalmas mozdulattal lehajolt, hogy felvegye Gorbag törött kardját, majd kimért léptekkel elindult a kirobbantott kapu irányába. Davys felnézett Gorbagra, aki még mindig némán guggolt a holttest mellett. Érdekes módon most egészen más szemmel nézett az orkra: látta harcolni, s látta milyen hősiesen áll ki társaiért. Alig tudta elhinni, hogy nem egy nemes lovagot lát maga előtt, hanem egy egyszerű orkot, bár minden jel az előbbit igyekezett alátámasztani.

Gorbag nem igazán törődött Davyssal; kimerítette a csata, s lelkét furcsamód megnehezítette, hogy Izidort ilyen meghasonlott lelkiállapotban látta, s a lányt is sajnálta. Eleinte úgy képzelte, Izidor afféle igazi mondabeli hős lovag, azonban a kezdetek óta igencsak át kellett értékelnie a véleményét. Rájött, hogy a lovag valójában nagyon is sebezhető, s hogy valami olyan múltbéli dolog elől menekül, amit még önmagának sem akar felidézni.

Davys felállt és sarkon fordult, hogy megnézzze, hová ment Izidor. Elindult a kapu irányába, s a lyukon feltűnt neki a lovag alakja: a kettétört pallos használható végével egy gödröt kezdett mélyíteni a földbe. Mozdulatai erőtlének és kuszák voltak, látszott rajta az erőfeszítés, ahogy homlokáról izzadságcseppek hulltak alá. Mikor Izidor észrevette, hogy Davys figyeli őt, lassan felé fordult, majd rekedtes hangon megszólalt:

- Nem hagyhatjuk itt őket. Ennyivel tartozunk nekik.

Davys szó nélkül elindult Izidor felé, hogy segítsen neki.

Napnyugtára öt kis dombocská magasodott az omladozó vár előtti kicsiny tisztáson: az öt elesett harcos sírhantjai. A lemenő nap narancssárga fényben fűrösztötte a tájat, a sírok tövébe kopjaként leszúrt fegyverek bánatos árnyékokat kanyarintottak a földre. A tücskök már rég rázendítettek monoton nótájukra, melyhez a fák lombjainak susogása adta meg a kíséretet. A három legyőzött testét otthagyták a romok közt mementóul a később erre tévedőknek. Davys és Izidor némán álltak a sírok előtt, miközben Gorbag, aki időközben megszabadult vértjétől, összeszedte az eldobált holmikat. Az elmúlt órákban is alig szóltak egymáshoz. Mindannyian iszonyatosan kimerültnek érezték magukat, Izidor felemésztette testének utolsó erőtartalékait is. Érezte, nem bírja már sokáig. Némileg konyított a sebgyógyításhoz, így sérüléseit tessék-lássék módon bekötözte valamennyire, ám ez közel sem volt elég a gyógyuláshoz. Szédülni kezdett, forgott körülötte a világ, még elkapta két társa döbönt tekintetét, majd érezte amint földre kerül, s lassan ráborul a jótékony öntudatlanság.

Adélutáni napsütés fényes csíkokban kúszott be a szobába, ahogy utat talált magának az ablak zsanérjainak lécei közt. A fény mozdulatlan nyugodtsággal törte meg a szobában uralkodó félhomályt. Izidor először a szoba kellemes klímáját érezte meg: nem is volt túl meleg, ám hűvös sem, pont ideálisnak mondható. Majd lassan kinyitotta a szemét, s körbejártatta tekintetét a helységeen: a sárgás falakon színes szőnyegek lógtak melyek egyszerűségükkel is otthonossá varázsolták a kis szobát, szembe vele egy vastag faajtó volt, mellette egy kis asztalka, majd egy ódon szekrény, s egy pár szék. Az ágy, amelyen feküdt szintén régi lehetett, ám jól megkímélt állapotban volt, fekhelye mellett egy sámlin vizeskancsó és pár pohár állt. Valaki a szekrény ajtaja elé támasztotta Izidor két fegyverét. Az ágy mellett a falon egy vidám kép lógott: színes taláros, lobogó szakállú varázslók kergettek kis zöld goblinokat.

Te jó ég hol lehetek? - gondolta Izidor. Lassú mozdulattal felült az ágyán, s most vette csak észre, hogy vértje és inge lekerült róla, s valaki gondosan bekötötte a felsőtestén ejtett sebeket. Ébredése óta sokkal frissebbnek és kipihentebbnek találta magát, érezte, hogy testébe visszatért az energia, ám ez közel sem lett volna elég ahhoz, hogy harcolhasson, vagy bármi más esztelenséget tegyen, ám arra pont elegendő volt, hogy talpra tudjon állni.

Kilépett az ágyból a régi deszkapadlóra, s kitekintett az ablakon: a kilátás egy fákkal árnyékolta kisebb udvarra nyílt, a lombok mögül barátságos vidéki házak leskelődtek. Ezután a kissé kopott faajtó felé fordult, lenyomta a kilincset, s az ajtó meglepő könnyedséggel nyílt ki. A lovag arra gondolt, csaknem egy egész napot feküdt itt. Ahogy kilépett, egy nem túl tágas folyosón találta magát, ahonnan hasonló ajtók nyíltak, feltételezhetően hasonló szobákba. Izidor fejében kezdett összeállni a kép, mely azonban csak azután vált teljessé miután jobbra fordulva némi lépcsőzés után egy nagyon is ismerős helyre érkezett. De hiszen ez a fogadó, ahol tegnap este jártak!

A különbség csupán annyi volt, hogy most egy vendég sem mutatkozott, csak egy fura nagydarab fickó integetett neki a középső asztal mellől. Izidor alig ismerte fel Gorbagot: az ork testét és fejét hasonló kötések takarták. Gorbaggal szemben - Izidornak épp háttal - egy hosszú fekete hajú férfi ült, láthatólag éppen egymással társalogtak, amíg Izidor le nem jött hozzájuk.

- Á uram látom felébredt! - kiáltott Izidornak a pult mögül a fogadós, egy öreg, bajszos, sovány kis ember. Izidor biccentett neki, nem tudta mit mondjon. Frissen sült étel illata ütötte meg az orrát, most jött csak rá, mennyire éhes valójában. Kissé ügyetlenül lépkedett Gorbag, és ismeretlen asztaltársa felé. Először azt hitte Davys ül vele szemben, ám neki nem volt ilyen hosszú haja. Ahogy az asztal mellé ért szembe került az idegennel, aki azonban korántsem tűnt ismeretlennek: markáns, ám komoly ábrázatú férfi, titokzatos, bölcs tekintettel.

- Üdvözltem Alucard, meglep, hogy itt talállak! - köszönt mosolyogva Izidor.

- Mit ne mondjak én is meg vagyok lepődve, hogy újból találkozhatok veletek. - hunyorított sokatmondón Alucard - Gorbag már tartott egy nagyobb lélegzetvételű beszámolót.

- Bizony ám, elmeséltem neki mindent töviről-hegyire, hogy miként ismerkedtünk össze azzal a feketeruhás kompániával, meg arról a rakás örültről is akiket jól meggyaktunk, meg...

- Még meg sem köszöntem, hogy tegnap kimentett bennünket! - mondta Izidor az ork szóáradata közepette a csöndesen üldögélő férfinak.

- Ugyan! Én roppant mód élveztem a dolgot.

- Jut eszembe, Davys hova lett? - fordult a lovag Gorbag felé, aki megtorpant a lendületes mondatözönnel; most ismét meglepően bőbeszédűnek mutatkozott.

- Csak annyit tudok, hogy hajnalban ellovagolt. - vonta meg a vállát.

- Eléggé sietős lehetett neki. S ki látta el a sebeinket?

- A fogadós lánya igen nagy tapasztalattal bír a sérülések gyógyításában - mondta Alucard, miközben kortyolt egyet a kezében gőzölgő csésze teából.

- Tartozol egy köszönetnyilvánítással lovag - kezdte újból Gorbag - amiért lecipeltelek arról az átkozott hegyről. Nem mondom, nem gondoltam volna, hogy ilyen megerőltető lesz, már bennem is alig maradt szufla. Aztán végre fel tudtalak rakni a lóra, de így is hosszú percekig kellett magyaráznom a fogadósnak, hogy nem ork haramia vagyok, hanem elátkozott lovag, s ha nem keres sürgősen egy felcsert a barátomnak, akkor aztán megnézheti magát! Aztán szerencsére itt volt Alucard, akiről meséltél, s megbékítette a fogadós háza népét. Hát rám is szorult némi pihenés meg gyógyfűkenőcs meg sebkötözés. Az a lány egész rendes volt, leszámítva, hogy olyan mogorva. Davys azt mondta tetszik neki, de aztán pitymallatkor felkapott a lovára és eltűnt, azóta meg...

- Köszönöm Gorbag, de csak egy pillanatra hagyd abba, mert ha nem eszem semmit, éhen veszek... - kezdte Izidor. Alucard a fogadós felé intett, aki pár perc múlva nagy tál sültet hozott a lovag számára.

- Gyíkos lovag úr, parancsol ön is még egy tállal? - érdeklődött az emberke Gorbag felé fordulva.

- Nem, nem hiszem, hogy egy harmadikkal is elbánok, köszönöm fogadós uram! - s ezzel két aranyérmét nyomott a hálás öregember kezébe. - Az ellátásért, meg a tegnapi felfordulásért.

Az étek ránézésre nem volt az Ynevi gasztronómia remeke, ám Izidor kedvelte a házias ízeket, s jó étvágygal kezdte fogyasztani a sült libát meg a kolompért, melyhez pár karéj puha kenyér is társult. Alucard rendelt még egy üveg bort az ork és a lovag legnagyobb öröme, majd újabb korty tea után lassan belekezdett mondandójába:

- Ma este továbbindulok a legközelebbi kikötőváros felé. Amennyiben úgy gondolják az urak, velem tarthatnának. Jól jönne pár útitárs, aztán ki tudja, mit hoz a jövő, talán a szerencse is mellénk szegődik. Persze ha csak van kedvük, én estefelé indulok, döntsék el addig, ha lehet.

- Hogyne, szívesen! - vágta rá azonnal Gorbag.

Izidor szeme előtt hirtelen leperogtek az előző nap megdöbbentő és tragikus eseményei. Ez egy pillanatra elvette mindentől a kedvét, s érezte, fél lábbal áll a szakadék szélén, s ha elveszti egyensúlyát, sötét letargiába zuhanna. Gyorsan elhessegette maga elől a felgyülemlett emlékképeket. Nem akarta faggatni Alucardot, hogy ő vajon mi végett van itt, s hogy valójában hová tart. Lehet, hogy csak ő is el akarja hagyni ezt a vidéket, s most Izidor is csak erre vágyott; eltűnni valahova jó messzire. Csak ekkor nyilallt szívébe a sanyarú felismerés: vissza kell térnie az erigowi erődbe, hogy számot adjon Serpiliannak a lányról és a könyvről. Totális kudarc, totális vereség. A könyv legkevesbé sem érdekelte, csak az, hogy nem tudta Harlent megmenteni. Ez akkor is szomorúsággal töltötte el, ha nem is ismerte a lányt, s pár napja még csak a nevét sem tudta. Nagyot húzott a borospohárból, majd eltökélt szándékkal mondta:

- Veled tartok én is.

- De Izidor neked nem kéne...? - tette fel a kérdést Gorbag, de a lovag már tudta a választ:

- Nem kéne.

Gorbag vidám ábrázattal veregette meg Izidor vállát.

- Azért óvatosabban ha lehet, még mindig fáj!

Csöndesen és lágyan borult az éjszaka a környékre, csak egy kis lámpás árasztott halovány fényt a fogadó istállójában.

- Nos készen vagytok az indulásra? - kérdezte barátságosan Alucard, miközben átvette vállán hangszerét.

- Naná! De miért még ma éjszaka? - kérdezte Gorbag, hatalmas ménje nyakát simogatva

- Egész nap aludtunk Gorbag - válaszolt Izidor, aki még mindig kicsit nehézkesen mozgott, de ez érthető is volt. Nagy adag ételmet csomagoltak az útra, felkészülve a több napig tartó utazásra. Izidor örült, hogy végre indulnak, s maguk mögött hagynak mindent, meg hát szeretett is utazni. Úgy döntött visszanéz még egy pillanatra a fogadóba, hogy elkészönjön az ottaniaktól. Megköszönte a fogadós segítőkészségét, valamint lányának is, hogy ellátta sebeiket, aki most végre egy kicsit barátságosabbnak mutatkozott. Kifelé gondosan behúzta maga mögött a vadonatúj ajtót, a régít ugyanis Gorbag betörte. Feltekintett a felhőtlen égboltra, s a ragyogó csillagokra, majd újból az istálló felé vette az irányt, azonban hirtelen lépések hangjára lett figyelmes a háta mögött. Hátrafordult, de nem látott senkit a sötétségbe boruló udvaron, mégis az a határozott érzése támadt, hogy valaki figyel. Kezét a törre csúsztatta, melyet ezúttal az övébe rejtett. Körbefordult, hogy alaposan szemügyre vegye az udvart. Mire egyhelyben megtette a kört, összerezett, ahogy megpillantotta a vele szemben álló alakot, aki pár pillanattal ezelőtt még sehol sem volt. Hirtelen mozdulattal kivonta törét, de egy ismerős hang szólította meg:

- Ki éjszaka wierre támad, az életunt, vagy bolond. Te melyik vagy? - Davys nem akart kertelni, mindent egy lapra tett fel.

- Talán kicsit mindkettő, talán egyik sem. - válaszolt Izidor rejtélyesen, megpróbálva leplezni kezdeti meglepődését, majd lassan leeresztette a tör. Végre összeállt benne a kép; hogy miért is mozgott úgy Davys a sötétben és mi végre volt a két pontszerű seb a boszorkány nyakán. A lovag eltette a fegyvert, s kezét nyújtott Davysnak:

- Mi szél hozott vissza?

- Meggondoltam magam. - hangzott a halk válasz. - Reméltem, hogy még itt találak benneteket, vagy ha nem, hát még mindig itt van a fogadós lánya, nem volt mit veszítenem.

Ajkán átfutott egy rejtelmes mosoly, ahogy elfogadta Izidor kinyújtott jobbát.

Alucard szótlánul nézett az újonnan érkezett útítársra, majd Izidor bemutatva neki Davyst. Nem kérdezősködött, bár igencsak meglepte az új tag megjelenése. Igazából Izidorra bízta a dolgot. Gorbag félrerántotta a lovagot, s idegesen a fülébe súgott:

- Ugye nem akarod, hogy velünk jöjjön? Azt reméltem soha többé nem kell látnom ezt az arcot!

- Nyugodj meg Gorbag, nem lesz semmi probléma.

- Hallom ám gyíkos lovag, fölösleges sugdolóznod - szólt Davys csöndesen, mégis érthetően, aki épp Alucard mellett állt.

Gorbag összeráncolta szemöldökét, ám tegnap óta ő is némileg más szemmel nézett már a férfira. Nem tudta, valóban jó ötlet -e, hogy beveggyék maguk közé, de bízott Izidor ítélőképességében és Alucard tapasztalatában, úgyhogy visszatért lovához, hogy kivezesse az istállóból.

A négyfősre emelkedett csapat csöndesen hagyta el a kisvárost, csak lovaik patája kopogott végig a kövezeten az álmos házak közt, melyeknek már csak némelyikéből szűrődött ki meghitt sárgás fény. Az éjszaka kellemes volt és nyugodt, az égbolt tiszta, s a holdfény megvilágította az utat, amerre haladtak. A falu határában újabb tábla jelezte a következő települést, reményeik szerint hajnalra oda is érkeznek. A kövek lassan kifogytak lovaik lába alól, földút vezetett tovább a közeli erdő felé. Szántóföldek és gabonátáblák mellet haladtak el, Izidor és Alucard haladt elöl, Davys és Gorbag pedig hátul.

- Be kell vallanom, félreismertelek. - törte meg Davys a kettejük közt egyre kínosabbá váló hallgatást. - Mondd csak, te ugye nem vagy igazából ork? Úgy értem lovag vagy ugye?

Gorbagnak kissé megenyhült a lelke, úgy látszik mégsem olyan szűk látókörű ez a Davys.

- Hát persze hogy lovag vagyok. Valaha én is ember voltam akárcsak te, ám egy gonosz mágia orkká változtatott.

- Hmm ez érdekes. Hogyan történt?

- Húú, hol is kezdjem. Várjunk csak, kezdjük a legelején... - fogott bele Gorbag, majd hirtelen eszébe jutott valami, s gyorsan lecsatolta övéről a laposüveget.

- Hadd kínáljalak meg, meglásd jól fog esni!

Davys jó nagyot húzott az üvegből, de alig bírta ki köhögés nélkül, végül aztán erőt vett magán, s fogát összeszorítva Gorbagra vigyorodott:

- Hát ez ütős valóban!

Alucard és Izidor kissé előrébb haladtak, hogy magukra hagyják őket, hadd ismerkedjenek egymással. Gorbag vég nélküli beszámolójának csak hangfoszlányai jutottak el hozzájuk, ahogy az ork egyre másra ecsetelte kalandjait.

- Igazán szép ez az este - mondta Izidor, ahogy lassan egyre beljebb haladtak a fenyvesbe. Lovaik csak komótosan lépkedtek a sebesültek állapota miatt, bár úgysem siettek sehová.

- Valóban az. Szeretem a csillagokat. - válaszolt Alucard, miközben az égboltra tekintett.

- Az a Morquor tényleg nem volt semmi...

- Hát ha még láttad volna az arcukat! Azért meglep, hogy csak egyikőjük élte túl ezt a szörnyű játékot. Izidor kicsit hallgatott, majd más vizekre terelte a témát:

- Világlátott ember vagy Alucard?

- Hát volna mit mesélnem, de úgy érzem neked is.

Ebben igaza volt, nagyon is sokat mesélhetnének egymásnak az élet dolgairól. Izidor egy hirtelen ötlettől vezérelve megkérdezte:

- Tudnál játszani valamit?

- Hogyne.

- Ismered a "Nyár gyorsan haldokol" című dalt?

- Ismerem, bár szerintem ez egy túlságosan bús nóta, nem tudsz valami kevésbé sötétet?

- A "Hajnalcsillag"?

- Persze, azt is ismerem.

Alucard lassú mozdulattal leemelte válláról a lantot. Nem kellett fognia a kantárt, így is tökéletes biztonsággal ült a nyeregben. Kezébe vette a hangszert, s lassan elkezdte pengetni a melankolikus dallamot. Arca elkomolyodott, ahogy megszólaltatta a húrokat, lényé rövid ideig eggyé vált a muzsikával és a csillagokkal. Izidor csak hallgatta a lágyan hullámzó kellemes hangokat, a szöveget csak magában dúdolta a sötétbe burkolózó erdőt nézve, hogy senki se hallja.

*Hajnalcsillag, ragyogj
A lelkemre nékem
Szórj meleg fényt
Egy szívre, mely eltört régen
Mondd neki, hogy sírok*

*Hajnalcsillag, ragyogj
Kedvesem arcára
Szórj meleg fényt
Ábrázatára
Mondd neki, hogy nincs egyedül*

Vége

Írta: Komattre
2005. augusztus